Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve
sosyalizm için
örgüt seferberliği!

Yıl:10, Sayı:227
28 Şubat 1983

Cuntanın "demokrasi takvimi" faşist terörle işliyor

Aliye P. Atılgan

Yirminci yüzyılın son çeyreğinde, ılık burjuva demokrasilerinin yaşandığı Avrupa'nın yanı başındaki bir ülkede, faşizmi uzun süre erkte tutabilmek güç bir iş. Türkiye'de kapitalizmin ulaşmış olduğu düzeyi, geniş bir işçi sınıfının varlığını ve ülkede daha düne kadar yüksek sınıf savaşlarının yaşandığını düşünürsek faşist cuntanın işinin daha da zor olduğunu söyleyebiliriz. Ekonomik manevra alanı çok kısıtlı olan faşist cunta, faşizmi "yaşatabilmek" için siyasal manevralara başvurmaktan başka çare bulamıyor.

Evren cuntasının, Anayasa referandumu ve cumhurbaşkanlığı seçimiyle başlattığı "demokrasiye geçiş takvimi" de bir siyasal manevradır. Siyasal bir manevradır ama "dozu iyi tutturulmazsa" faşist cuntayı da, cunta eliyle "kıldan ince, kılıçtan keskin" bir köprüden geçirilmeye çalışılan Türkiye kapitalizmini de alaşağı edebilecek tehlikeleri de içinde barındırmaktadır.

Parlamento, seçimler, siyasal partiler gibi kurumlar demokrasinin kurumlarıdır. Türkiye kapitalizminin tam da her türlü sallantıdan arınmış "tek sesin hakim olduğu" bir devlet düzeni istediği günlerde demokrasi kurumlarıyla oynamak, yalnızca bir oyun da olsa tehlikelidir.

Faşist cunta, bu nedenle, tüm dikkatini, oynanması zorunlu olan bu oyunun, faşizmin işlev ve amaçlarına halel getirmeden oynanmasına yoğunlaştırmış bulunuyor. Gerek "seçim" döneminde, gerekse geçilecek "yeni" "demokratik" dönemde "faşizmi garantiye alabilmek" için gerekli önlemleri almaya çalışıyor.

Demokrasicilik oyununun epeyce yol aldığı bugünlerde, cuntanın faşizmi "garantiye alma" çabalarından biri, yeni Adalet Bakanı'nın sözleriyle "Anayasa'nın ayakta durabilmesi için acilen gerekli yasalar"ın peşpeşe çıkarılmaya başlanmasıdır. Bu yasalar geçilecek "demokrasi" döneminde hem iktidarın faşizmi sürdürebilmesinde büyük bir dayanak olacak hem de faşizmin eylemlerine "yasallık" kazandıracaktır. "Yasallık" kazandırmanın faşist cunta açısından önemi, herşeye burjuva legalitesi gözlüğüyle bakan burjuva muhalefeti yumuşatma açısından göreceği işlevdir.

Cuntanın faşizmi "garantiye alma" çabalarının bir başka yönü ise, son günlerde baskı ve terörün ülke çapında tırmandırılıyor olmasıdır.

Üstüste gerçekleştirilen idamlar, çok sayıda değerli bilim adamının üniversitelerden atılması, gazeteciler, yazarlar hakkında tutuklama, mahkumiyet kararlarının büyük bir yoğunluk kazanması estirilen terör dalgasının basın yayın organlarına yansıyan yönleridir.

Bir de fısıltı gazetesinin, Türkiye'den gelen haberlerin gösterdikleri var. Bu sayımızda yer alan bir mektupta, Ankara'dan bir yoldaşımız şöyle yazıyor: "Öyle ki kimi zaman insanın cuntanın dün gelmiş, genel temizliğe bugün başlamış olduğuna inanası geliyor."

Terörün yoğunlaştırılması iki buçuk yıllık faşizm uygulamasının biriktirdiği kin ve nefretin patlamasından duyulan korkuyu yansıtıyor. Demokrasiyle uzaktan yakından bir ilgisi olmasa da "demokras geçiş takvimi"nin yığınlarda siyasete ilgiyi arttırması cuntanın korkularını arttırıyor. Estirilen terör dalgasının amacı homurtuları duyulan yeni bir devrimci dalganın doğmadan önünü kesmektir.

Sosyal demokrat yazarlardan Mehmet Barlas'ın gerek çıkarılan yasalar, gerekse faşist cuntanın baskıları karşısında halkımıza önerdiği "sessiz durmak"tır. Mehmet Barlas, siyasal partiler yasa tasarısına yöneltilen eleştirilerden bile, cuntayı kızdırıp, "demokrasi takvimini" rafa kaldırmasına neden olacağı endişesiyle tedirgin oluyor ve, "Ayda değil, Türkiye'de yaşadığımızı unutmamalıyız. Yanlışları düzeltirken, demokrasi takviminin tamamlanması için bunun yetmeyeceğini bilmeliyiz." diyor. (*Milliyet*, 16.2.1983) "Demokrasi takviminin tamamlanması" dediği, oyunun, cuntanın isteklerı doğrultusunda, "dozu kaçırılmadan" oynanmasıdır.

Cuntanın peşpeşe dayattığı yasalar, estirdiği baskı ve terör karşısında TKP menşevik yöneticilerinin önerdikleri ise teslimiyet çizgisinden ihanet çizgisine doğru hızla "ilerlemekte" olduklarının en güzel göstergesidir.

Vurulacak düşmana "faşist" bile demekten "çekinen" menşevikler, işçi sınıfının savaş cephesini, içine gerici burjuva akımları, tekelci burjuvazinin "barışsever" kesimlerini vb. doldurarak "burjuvaziyle barış cephesi" haline getirmeye çalışıyorlar. *TKP'nin Sesi*'nde yayınlanan MSP'yle ilgili bir yorumda Kanlı Pazar'ın çivili sopalı ticanilerinden "kanlı kırım hareketlerine alet edilen dindar insanlar" olarak söz edildi. (*TKP'nin Sesi*, 15.2.1983)

Menşevik yöneticiler cuntanın yeni hazırlattığı faşist özlü sendikalar ve toplu sözleşme, grev ve lokavt yasaları karşısında işçi sınıfına şu savaşım hedefini gösteriyorlar:

> "Oysa tüm işçiler, sendikacılar, yeni bir yasa çıkmasın, eski yasalar değiştirilmeden kalsın, grev yasağı, Yüksek Hakem Kurulu kalksın, sendikal faaliyet serbest olsun istemleri etrafında birleşebilirler." (*TKP'nin Sesi*, 17.2.1983)

Menşevikler işçi sınıfına savaşım hedefi olarak 12 Eylül öncesini, güdük burjuva demokrasisini öneriyorlar.

Menşevikler işçi sınıfına savaşım hedefi olarak 12 Eylül öncesini, güdük burjuva demokrasisini öneriyorlar.

Türkiye işçi sınıfı ne liberallerin, ne menşeviklerin gösterdiği yoldan yürüyecektir. Türkiye işçi sınıfı, liberal burjuvalar gibi, çevrilen siyasal manevrayı "demokrasiye dönüş" olarak kabul etmeyecek bir siyasal bilince sahiptir. Gerçek bir demokrasiye geçebilmenin yolu ise, liberallerin önerdikleri gibi, "fincancı katırlarını ürkütmemek" için sessiz kalmaktan değil, sınıf savaşımını yükseltip "tüm fincanları parçalamaktan" geçiyor. İşçi sınıfı, cuntanın Türkiye kapitalizmini "garantiye almak amacıyla tırmandırdığı baskı ve terörünün, geniş emekçi yığınlarda biriktirdiği öfkenin patlamasına yardım ederek ülkemizi devrimin utkusuna, gerçek demokrasiye ulaştıracaktır. 12 Eylül öncesinin topal demokrasisine değil!

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: İngiltere'de 50p, Almanya'da 2DM ■ Yıllık abone: İngiltere'de 15 pound, Almanya'da 50DM ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilemez.

İçindekiler

Okurlarımız yazıyor

Ermeni sorununa yanlış bir yaklaşım

Ermeni sorununa gerçeğe yakın ve olumlu bir biçimde eğilebildiği için *İşçinin Sesi*'ni yürekten ve kardeşçe selamlarız.

Elde edebildiğimiz pekçok yazılarda doğru ve objektif kısımlar mevcuttur — bunlar için tebrikler. — Ancak, bazı yanlışlar, yetersizlikler, bahsedilmesi faydalı olacak mevzular mevcuttur.

Yazılarda Türkiye devlet sınırları içinde "Ermeni ulusal azınlığı" terimi defalarca tekrarlanmaktadır.

Bizce: 1. Bu sözcük, yalnız ve yalnız "oran" anlamıyla ilişkin bir istatistik-matematik terimdir.

2. Anavatanlarının ya hepsi, veya bir kısmı bugünkü Türkiye Devleti sınırları içinde bulunan 3, 4 ve bazı hallerde 5 bin yıllık otokton uluslar ve halklar olan Lazlar, Ermeniler, Gürcüler, Pontuslular, Asuriler (Süryaniler), Kürtler ve benzerleri için "ulusal azınlık" veya "azınlık" sıfatı veya tarifi kullanılamaz.

Otokton ulus, halk veya gurup ata topraklarının münakaşa götürmez sahibidirler, bunların herhangi bir zaman bölümünde diğer insanların *sayısına oranla* azınlıkta veya çoğunlukta bulunmasının hiçbir önemi yoktur.

3. Bizce tüm halklar, uluslar kendilerini oluşturan bireylerin somut sayısı ne kadar büyük olursa ya da ne kadar küçük olursa olsun, *aynı haklara sahiptirler.*

"Ermeni ulusal azınlığı" yanlış terimini kullanmak, Batı Ermenistan'ın otokton en eski ulusu Ermenilerin %98'i kadarını öldürerek veya zorla sürgün ederek ata topraklarından çok uzaklarda yaşamaya mecbur ettikten sonra, "bugün senin Batı Ermenistan dediğin yerlerde yaşamakta olan 10-15 milyon insandan ancak 10-20.000 kadarı Ermenidir. İşte bak: 10 milyona oranla 20.000 sayısı azınlıktır" demektir. Soykırım eylemi zaman aşımına tabi değildir. *Soykırım öncesi durum sonsuzluğa kadar geçerlidir!* Başka bir deyimle Ermeni ulusunun Batı Ermenistan üzerindeki "ilk çocuk" hakkı münakaşa mevzuu bile olamaz!

4. Sonuç olarak: Türkiye'de bugün "Ermeni Ulusal Azınlığı Sorunu" değil, "*Ermeni ulusal sorunu*" mevcuttur.

28 Mart 1981 tarihli *İşçinin Sesi*, s.13, sütun 1'de "Türkiye Kürdistanı Türklerin zor kullanarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir." deniyor. Bu münasebetle: 1. Türkiye Ermenistanı için yukardakine benzer bir cümle hiçbir yazıda niçin görülmüyor? 2. *İşçinin Sesi*'ne göre "Türkiye Kürdistanı", "Türkiye Ermenistanı" ve diğer "Gayri-Türk" ulusların ata toprakları nereleridir?

Aynı sayfa sütun 2'de, "Ne var ki dünya işçi sınıfı çeşitli ülkelere bölünmüş biçimde vardır" deniyor. Burada üzerinde önemle durulması lüzumlu bir nokta: Bu "bölünüş", insanlar tarafından zor kullanılmak suretiyle gerçekleşmiştir, "insanüstü güçler" tarafından değil.

Biraz daha aşağıda "... nesnel koşullar yoksa..." deniyor. Bizce "Nesnel koşulların" var olup olmadığını belli bir sorunla doğrudan doğruya, ister istemez bağlı olan insan guruplarının tutumu belirler. Hiçbir merci, bu gurupların ihtiyaçlarını o guruplardan daha yetenekli olarak bilemez.

Bu kısım sözü Kürt ulusuna getirdikten sonra, üçüncü sütunda "Türkiye'de, Türk ve Kürt proleterlerini tek bir devrimci işçi sınıfı partisinde örgütlemeliyiz" gibi bir sıra "kesin" ve tartışmaya yer vermeyen fikirler öne sürüyor. Ancak, normal birileri olarak bu iddiaların "ikna edici" olmadıklarını belirtmeyi vazife biliyoruz. Çünkü:

1. Bildiğimize göre her bir halk ve ulus genel işlemlerinde kayıtsız şartsız özgürdür.

2. Kanımızca her bir halk veya ulusun ihtiyaca göre, *kendisinin* "devrimci emekçi partisi" kurmaya hakkı vardır.

6 Eylül 1982 tarihli *İşçinin Sesi*'ndeki "Ermeni Sorunu..." yazısında "komplo türü, intikam eylemleri biçimindeki ve yığın psikolojisini yansıtmayan terör eylemleriyle bir alışverişi yoktur." cümlesi için: Bildiğimize göre "yani Ermeni bağımsızlık savaşına" katılan gurupların eylemleri savaş eylemleridir. Ancak Evren Paşalar ve onları destekleyen emperyalistler "komplo, terörizm, intikam eylemi" gibi tanıtmaktadırlar. "Yığın psikolojisini yansıtmayan" terimi ancak bu eylemlerin hedefleri ve günümüzdeki bütün dünya Ermenilerinin psikolojisi üzerinde en ufak bir bilgiye sahip olmayan kişiler tarafından kullanılmış olabilir.

Selamlar.

Sıradan bir Ermeni

Okurumuzun bize yönelttiği eleştiriler üç görüşten kaynaklanıyor. Bunlardan biri, bir ülkenin proleterlerinin tek bir devrimci işçi sınıfı partisinde örgütlenmesinin gerekmediği görüşüdür. Bu konu özellikle Kürt sorunu çerçevesinde İşçinin Sesi'*nin daha önceki sayılarında çok kapsamlı olarak işlendi. Okurumuz, örneğin,* İşçinin Sesi'*nin 177. sayısında çıkan Karadağ yoldaşın yazısına bakabilir. Bu nedenle, bu konuya burada yeniden değinmeyeceğiz.*

İkinci görüş "Ermeni bağımsızlık savaşına" katılan gurupların eylemlerinin komplo türü, intikamcı, terörist eylemler olmadığı, tüm dünya Ermenilerinin psikolojisini yansıtan savaş eylemleri olduğudur. Bu görüşte iki yanlış içiçe duruyor.

Bugün Türkiye'de Ermenilerin de her çeşit demokratik hakları ancak ana düşman işbirlikçi tekelci burjuvazinin erkinin devrim yoluyla devrilmesi sonucu sağlanabilir. Bu ana düşmana karşı savaşan Türkiye işçi sınıfı ve bağlaşıklarının savaşımıyla örülmemiş hiçbir eylem başarıya ulaşamaz.

Birinci yanlış, okurumuzun dikkate aldığı psikoloji içinde bu sınıf güçlerinin psikolojisi

yoktur. İkincisi okurumuz yığın psikolojisini dikkate almayı, doğru bir siyasal özü, onun çevresine yığınları kazanma çalışmasında, yığınların psikolojisini gözönünde bulundurarak biçimlendirmek olarak anlamıyor. Yığınların istediğini yapmak olarak anlıyor. Bu anlayışla, kolaylıkla, yığınların bazen son derece geri olan duygu ve düşüncelerine de teslim olunur.

Üçüncü olarak, okurumuz bugün, Türkiye'deki *Ermenilerin ulusal azınlık değil, ulus olduğunu savunuyor.*

Komünistlerin ulus anlayışı, "ortak bir toprak parçası üzerinde ortak ekonomik yaşam" özelliklerini de öngörür. Okurumuz İşçinin Sesi*'ni eleştirirken bu özellikleri yadsımış oluyor. Yadsınan bu özelliklerin yerini "bir toprak parçası üzerindeki, ilk yerli halk olma" özelliği alıyor. Buna göre Türkiye'deki Ermenilerin ulus olduğu öne sürülüyor. Okurumuz, içindeki insan sayısı ne olursa olsun bu anlayışla belirlenmiş tüm ulusların, hatta ulusal azınlıkların haklarının aynı olmasını istiyor. Bir an için, buna göre belirlenmiş ulusların aynı anda ayrı devlet kurma haklarını kullandığını varsayalım. O zaman bu ulus anlayışının yanlışlığı çok açık görülecektir. Böyle birşeyin gerçekleşmesi olanaklı olsa, herhalde insanlık tarihinin gördüğü en büyük göçlerin eşlik ettiği en ırkçı, en anti-demokratik uygulamaya tanık olunurdu. Bu temelde hak dağıtımının en kararlı savunucuları da yüz binlerce Ermeni'nin canavarca öldürülmesinde önemli bir rol oynamış olan Pan-Türkizmin liderleri olurdu.*

Ne yazık ki, Türkiye'deki Ermenilerin ortak bir toprak parçası üzerindeki, ortak ekonomik yaşamı, büyük bir soykırım ve sürgünle ortadan kaldırılmıştır. Ancak bunun yarattığı sorunların çözümü, bu haksızlığın sonuçlarının da biçimlendirdiği bugünkü somut tarihsel-nesnel koşulların çerçevesi içinden çıkacaktır. 3-5 bin yıl önceki ilk yerli halkların anayurtları temelinde dünyanın yeniden üleştirilmesinden değil.

Y. Çağlar

İŞÇİ MİZAHI

Menşeviklerden inciler

Mustafa Suphi... içeride tüm ulusal güçlerin tek cephesini, Komünist-Kemalist bağlaşıklığını, Anadolu devrimini derinleştirmenin temel koşulu sayıyordu. Bugün TKP Türkiye'nin önündeki ivedi görevlerin çözümü ve devrimci sürecin ilerletilmesi için M.Suphi'nin güncelliğini koruyan görüşlerini yeni duruma *yaratıcılıkla* uyguluyor. (M. Suphi 100 yaşında, *Atılım*, Şubat 1983, *TKP'nin Sesi* yayınından)

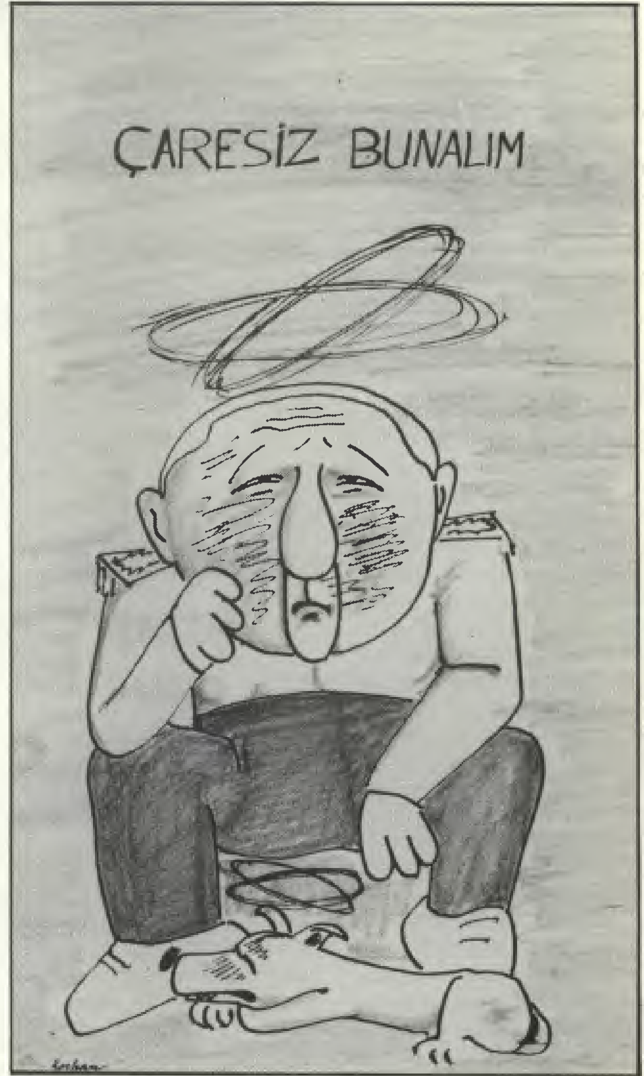
Pop müziği yapan gençler barış için müzik yapmaya özendirilemez mi?... Nükleer bir savaş tüm *diskotekleri*,... yok edecek değil mi? (Gençliği korumak, ona yol göstermek, *Atılım*, Şubat 1983, *TKP'nin Sesi* yayından)

...Evren hiç de başa güreşemez, Napolyon'un yanında Evren kedi bile sayılmaz. (Sarıkamış Çölleri, *TKP'nin Sesi*, 12.2. 1983)

...Hitler, onun generalleri de öyle. *Paşa bırak bu dipsiz lafları*. Kış iki taraf için de kıştır. Enverler o zaman Osmanlı İmparatorluğunu emperyalist kurtlardan Alman'ın yanında kanlı, korkunç bir savaşa sürdüler... Almanların, Kayzer'in 42'lik şişman "Berta" larına bel bağladılardı. ... Evdeki hesap çarşıya uymadı. İmparatorluk battı, Enverler de kaçtı... (Aynı yayından)

Evren Paşa bir Ankara'da, diğeri doğuda Eleşkirt'te peşpeşe iki konuşma yaptı. Ele aldığı konulardan biri "kan", öteki "sağlık"tı. ...Yılda 600 bin şişe kan verin dedi, kan yetmiyor, dedi. Bu bulunmazsa durum fenadır, dedi. Bağış, bağış, dedi. Evren halktan kimin için kan istiyor? (Kan! Kan! *TKP'nin Sesi*, 10.2.1983)

Cunta... yıkılmasın diye cayır cayır adam asıyor, ... Evrenler olsun diyorlar, kan kan diyorlar. (Aynı yayından)

Evren de biliyor mu?

Sizler konuşmalarınızda, bazen *Milli Gazete*'den bahsediyorsunuz ve yazılar okuyorsunuz. Ben *Milli Gazete* okurum, MSP'liyim. Sizin fikirleriniz bizim fikirlerle aynı değil. Allah var! (Okuyucu mektubu, *TKP'nin Sesi*, 15 Şubat 1983)

Not: *TKP'nin Sesi*'ni dinleyen menşeviklerden bazıları Evren'in bir vampir olduğuna ve bir gün ansızın gelip kanlarını emeceğine iyice inanıp delirmişler. Şifa bulmak için danıştıkları ve daha önce TUDEH'i de tedavi etmeye kalkmış olan üfürükçü hoca, *Milli Gazete*'yi katlayıp ceplerine koyarlarsa, bu muskanın nurundan vampirlerin mumun etrafındaki pervaneler gibi tutuşup kül olacağını söylemiş. Menşeviklerden birinin arkadaşları Lenininci işçilermiş. Uzun uğraşmalardan sonra Evren'in vampir değil, faşist olduğuna, yapılacak şeyin faşist cuntayı devrimle devirmek için savaşımı sürdürmek olduğuna ikna edip menşeviğin cebinden *Milli Gazete*'yi almışlar. Böylece fabrikadan ayrılan menşevik 5 dakika sonra büyük bir korku içinde koşarak nefes nefese geri gelmiş: "Yoldaşlar" demiş, "Evren'in bir vampir değil, bir faşist olduğunu şimdi ben biliyorum, ama acaba bunu Evren'in kendisi de biliyor mu? İyisi mi siz verin benim *Milli Gazete*'mi geri."

R. Yürükoğlu

Papaza kızıp oruç bozulmaz

Önce, şu günlerde özellikle sınıf kavgasında yeterince pişmemiş bazı yoldaşlarda gelişen bir eğilime değineyim.

Bu yoldaşlar, tüm devrimci duygularına karşın önemli bir yanlış yapıyorlar ve şöyle diyorlar: "Neden sürekli TKP'nin oportünist kanadıyla uğraşıyoruz? Bunların ne olduğunu anladık artık."

Son 10 yılın deneyiminden biraz olsun genel sonuçlara ulaşabilmiş bir devrimci için bu görüşün hamlığı ortadadır. Son 10 yıl, devrimi gerçekleştirebilmek için oportünizmin yerle bir edilmesi *zorunluluğunu* anlatmıyorsa hiçbir şey anlatmıyor demektir. TKP'nin oportünist kanadı, oportünist akımlardan "bir tanesi" değil, dünya çapındaki oportünizmin ülkemizdeki kaynağı, özü, ruhu, örgütüdür. Onun her alandaki tipik fikirleriyle kavga, oportünizmle kavganın ta kendisidir. Onunla kavga, tüm öteki oportünist hareket ve partilerle de kavga anlamını taşır.

İkincisi, TKP'nin menşevik kanadı bugün hâlâ oportünist yelpazenin en büyük gücüdür. TKP oportünistleri ile uğraşmayı bırakalım diyen yoldaşlar bu nedenle bildik bir sekter yanlışa düşüyorlar. Kendileri için çözülmüş, açık bir sorunu, başkaları, öteki devrimciler, yığınlar için de çözülmüş sayma hatasını işliyorlar. Öyle olmadığı açıktır. Oportünizmin belini kırmak, devrimciler ve yığınlar için tehlike olmaktan çıkarmak görevi önümüzde duruyor.

Üçüncüsü, *TKP komünistlerindir.* Partimizi bırakıp bir yere gitmeyeceğimizi, bırakın partiye girerken ettiğimiz yemini, 1979 kavgasına girerken söyledik! Parti içi kavga bitmedi. Yeni açılımlar kazanıyor. Dört yıldır söylediklerimizin doğruluğunu her yaşanan olay kanıtlıyor ve bu her geçen gün yeni yeni yoldaşların parti içi kavgayı yükseltmesini getiriyor. Bugün TKP'nin gayrımeşru menşevik yönetimiyle aktif savaşımı *her alanda* Lenince yaraşır bir ataklıkla yürütmek tüm örgütlerimizin başta gelen görevidir. Bu karar *tüm* organ toplantılarının zorunlu gündem maddesi yapılmalı ve herkes bölgesinde yapabileceklerini en kısa zamanda yaşama geçirmelidir.

Siyasal yaşamın diyalektiğini anlayamayan görüşler yanımıza yanaşmasın. Menşevizmle savaşı *yaşamın her alanında* yükseltiyoruz!

* * *

Yukarıda değindiğim üçüncü nokta bizi bir başka önemli soruna bağlıyor.

Parti içinde 1973'den bu yana geldiğimiz yolu herkes biliyor. Parti yaratma çabası, idealizasyon, idealler uğruna her çeşit haksızlığa katlanma, yanlışları düşüncelerde geriye itme, böyle başladı. CHP iktidarına tam destek, tekeldışı burjuva kuyrukçuluğu, işçi hareketini geri çekme, sendikaları soysuzlaştırma, böyle ilerledi. CHP'nin, faşizmin yollarını döşeyen yasa tasarıları karşısında susuş, 1 Mayıslarda geri adım, İzmir ayaklanmasında çizgi dışı durma, devrimci durumu reddetme, cuntanın faşistliğini reddetme, cuntada ilerici kanat bulma, böyle bağlandı.

Bugün yaptığı Bizans darbesiyle Politik Büro'yu ele geçiren Partizan kliği bazı çok önemli sorulara yanıt vermek zorundadır:

1. TKP ile ilgili her satırın MİT elinden çıktığı bir ortamda Kutlu diye bir kişinin yakalandığının gazetelerde yayınlanması, ardından bir daha sözünün edilmemesi (bu kişi Avrupa'dadır) ne anlama geliyor?

2. Politik Büro, 30 il komitesinin poliste resimli dosyalarının varlığını biliyordu. Tutuklamaların başladığı Mayıs ayına dek ne yaptı?

3. Politik Büro Türkiye'de örgüt çalışmasını neden tatil etti? Ne hakla "nerede bir komünist varsa parti oradadır" edebiyatı ardında partiyi likide ediyor?

4. Partizan kliği neden partiye haber vermeden kendi kadrosunu tek tek ülke dışına çıkardı?

5. Sapancı yoldaşın kahraman çıkmadığı ortadadır. Kahramanlar sık çıkmıyor. Ancak, sorunun iki yönü var. Bir kez, Sapancı yoldaş bilmesine olanak olmayan şeyleri de "konuşmuş" görünüyor. Polis bu bilgileri nereden aldı? İkincisi, bu yoldaş provokasyon anlamı taşıyan bir görevle neden ülkeye yollandı?

6. Sapancı yoldaşa, o provokasyon anlamı taşıyan görevini yerine getirebilmesi için bile neden bilinçli olarak hiç olanak (parasal dahil) sağlanmadı? Neden onun yanında çalıştırmak istediği yoldaşlar İzmir'de iken, ona "ülke dışına çıktılar" denildi?

7. Erdal yoldaşın Politik Büro'ya görüşülmek isteğiyle verdiği öneriler neden gündeme bile alınmadı?

8. Partizan kliği, Avrupa'da ve özellikle Almanya'da ayrı bir barış hareketi tezgahlamaya çalışarak neden bu ülkelerde barış hareketini bölüyor?

Bunlar ilk akla gelen soruların en önemlileridir. Tüm parti tabanı şu ya da bu düzeyde, nasıl bir yönetimle karşı karşıya olduğunu bugün daha iyi anlıyor. Karşımızdaki ekip, komünist bir yönetim değil, Borjiyalara rahmet okutan hilekar bir memur takımıdır. Hiçbir kimsenin, hiçbir şeyin, bizce kutsal hiçbir yerin ardına sığınmaları onları kurtaramayacak. Kinimiz sınıf kinidir, fillerinki yanında hiç kalır.

Ancak yoldaşlar, bunun olabilmesi için *üç unsurun* birlikte yürümesi gerekir.

Birincisi parti içinde en büyük, en örgütlü, en aktif ve en etkin muhalafet gücü olan *İşçinin Sesi*'nin oportünizmle kavgayı yükseltmesidir. Bunu, son üyemize dek yerine getireceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın.

İkincisi, parti içinde Partizan kliğine karşı oluşan hiçbir gurup, oportünizmle uyuşmayan, onun ikballerine ve vaatlerine kanmayan hiçbir komünist, oportünist yönetimin oldukça başarıyla yerleştirdiği "*İşçinin Sesi*'yle birleşmeme" kompleksine düşmemelidir. Bugün, ve bugünden sonra, artık *İşçinin Sesi* ile eşgüdümlü bir kavgaya girmeyen hiçbir güç TKP'de dengeyi Leninizm lehine değiştiremez. Bu yalnızca güçleri böler ve oportünizmin işine yarar.

Üçüncüsü, oportünizme düşman hiç bir üye partisini bırakıp bir yere gitmemelidir ki *bugünün acil sorunu budur.* Bu da devrimci komünistleri güçten düşürür ve yalnızca oportünizmin işine yarar. Son aldığımız haberlere göre, TKP'den TİP'e geçen bir azılı oportünist, yönetimin oportünistliğine düşman ama çıkış

yolu bulamayan üyeleri tek tek dolaşıp TİP'e(!) üye yapmaya çalışıyormuş. Yoldaşlar! Bu oyuna düşmeyin! Attan inip eşeğe binmeyin. Papaza kızıp oruç bozmayın. *TKP'li TİP'e gidemez!* TKP'li partisinde savaşacak. Partisindeki oportünizmi, dolayısıyla TİP'deki ikinci kopya oportünizmi yıkmak için dişiyle tırnağıyla savaşmayana yazık olsun!

Bu üç unsur biraraya geldiğinde, partimizde menşevizmi yıkmak ulaşılır olur.

Partide oportünizmle kavganın temel direği, *gerçek bir kongre* hedefidir. Herkes her yandan gerçek bir kongre istemini yükseltmelidir.

Gerçek bir kongre: 1. delegelerinin çağrılı değil, seçimle geldiği, 2. parti içindeki tüm eğilim, gurup ve örgütlerin *güçleri oranında* temsil edildiği, 3. TKP Lenininci kanadının ülke içindeki ve dışındaki tüm örgütlerinin sayıları oranında temsil edildiği, 4. "resmi iyimserlik"lerden uzak gerçek bir tartışmanın yürüdüğü, 5. Vural Demir, H.Erdal ve Veli Dursun yoldaşların Merkez Komitesi üyeleri olarak katıldıkları, 6. Türkiye'nin ekonomik-toplumsal-siyasal ortamına denk düşen bir programı kabul edecek, 7. Partimize yeni ve işler bir tüzük kazandıracak bir kongredir.

Bu koşulları taşımayan bir kongre Marksizm-Leninizm, devrimci ahlak ve toplumsal meşruiyet açılarından *sahte* bir kongre olur. Pek çok enerjiyi birkaç yıl daha ziyan etmekten başka sonuç vermez. Sonunda yine sınıf kavgasının inatçı mantığı üstün gelir. İşçi sınıfının böyle dev bir güç, sınıfsal çelişkilerin böyle yumuşatılamaz olduğu bir Türkiye'de Leninizm geçici bir kabus değildir.

Tarihsel rolümüze hepimiz sahip çıkalım. Partinin tüm sağlıklı güçleri, menşevizme karşı *örgütlü savaşa!*

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Oportünizmden arınmış TKP için ileri

28-29 Ocak 1983, TKP kurucusu onbeş yoldaşımızın Karadeniz'de katledilmelerinin 62. yıldönümüdür.

TKP "resmi" kanadının oportünist yöneticileri 30 Ocak Pazar günü Paris'te "15'leri Anma" adı altında bir toplantı düzenlediler. Fransa'daki *İşçinin Sesi* militanları olarak toplantıya gittik. Amacımız, TKP Eşgüdüm Komitesi'nin son bildirisini dağıtmak, *İşçinin Sesi*'nin son sayısını satmak, aynı zamanda toplantıya katılmaktı. Bildiri dağıtmaya başladıktan sonra bir gurup "görevli" bildiri dağıtamayacağımızı, dağıtırsak "fena olacağını" söyledi. Dinlemedik ve işimizi sürdüreceğimizi, kendilerinin de istediklerini yapmakta özgür olduklarını söyledik. Bu kararlı tutum karşısında "görevliler" tersyüz olup gittiler. Yayınlarımızı dağıttık. Oportünizmi sergileyen belgilerimizle menşevik yöneticilerin iğrenç tutumlarını kendi tabanları ve toplantıya katılan kitle önünde sergiledik.

Daha sonra "görevliler" *İşçinin Sesi* militanlarının toplantıya giremeyeceğini söylediler. Nedenini sorduk. Bir "yönetici" bizi "sevmediklerini" söyledi! Biz, toplantıyı basma anlamına gelecek, içerideki yoldaşlarımızca ve devrimcilerce yanlış yorumlanacak bir biçimde salona zorla girme yolunu, bunu yapacak güçte olduğumuz halde seçmedik. Menşeviklerin toplantıyı işçilerden ve komünistlerden kaçıran tutumunu protesto eden konuşmalar yaparak ve marşlar söyleyerek ayrıldık. Menşevik yöneticilerin bu olaydaki tutumları, *İşçinin Sesi*'nden bu denli korkmaları nedensiz değildir. Onlar, işçi sınıfımızın, komünistlerin tüm değerlerine, TKP'nin adına ve kurucu önderlerine utanmazca ihanet ediyorlar. Mustafa Suphilerin esas katili burjuva Kemal'e övgüler düzerek, faşist cuntayı Kemal'in ilkelerini çiğnemekle "eleştirerek", faşist cunta içindeki "faşist olmayan Kemalistlerden" medet umarak burjuva kuyrukçuluğu yapıyorlar. Ne çağrılarında, ne de anma toplantısında yaptıkları konuşmada burjuva Kemal'in adını bir kez bile ağızlarına almadılar. M.Suphileri "anarken" bile burjuvazi ile uzlaştılar!

Oportünist yöneticiler, burjuvazi ile uzlaştıklarını *biliyorlar* ve taban önünde soyutlanmaktan korktukları için böyle yapıyorlar. Yöneticilerin üstümüze sürdüğü, herşeyi 'parti' için yaptıklarını sanan yoldaşların yaşadıkları ise yanlışı ve haksızı *bilinçsizce* savunmanın çaresizliğidir!

TKP oportünist yöneticilerinin bu olayda iyice yansıyan tekkeci tutumlarının önemli bir nedeni de parti içindeki son gelişmelerdir. Bugün, TKP içinde 'resmi' yönetimin disiplinini reddeden çok sayıda yoldaş oportünizme başkaldırıyor. Yalnızca parti tabanında değil, Politik Büro'dan başlayarak her düzeyde birçok partili likidasyona karşı kesin tutum alıyor. Oportünist yönetim giderek yalnızlaşıyor.

TKP, türlü entrikalarla yönetimi ele geçirmiş Partizan kliğinin babasının malı değildir. Hangi eğilimde olursa olsun partimizin tüm üyelerinin, devrime gönül vermiş komünistlerin devrimci bir TKP yaratmak için aktif savaşmaları, oportünizme karşı 3 yıldır savaşan komünistlerle haberleşme ve dayanışma içinde olmaları günün görevidir. Biz, tüm yoldaşlarla partimizin sorunlarını konuşmaktan, tartışmaktan yanayız. Bir avuç yöneticinin yarattığı yapay düşmanlık duvarlarını elbirliğiyle yıkalım! Oportünizmi yenmek için güçleri birleştirelim!

Yoldaşlar, komünistler! TKP'yi devrime hazırlama görevi omuzlarımızdadır. Bu bilinçle davranalım. TKP'ye, devrime sahip çıkalım. Partimizi elbirliğiyle yükseltelim. 5. Kongre'ye götürelim.

Yaşasın oportünizmden arınmış Türkiye Komünist Partisi!

İşçinin Sesi, Fransa

Dün İzmir ayaklanması Yarın Anad lu ayaklanmas

Emine Engin

Şubat ayı, İzmir ayaklanmasının üçüncü yıldönümüydü.

1980 yılının başlarında, Türkiye'de devrim karşı-devrim çatışması kritik bir dönemece yaklaşıyordu. Böyle bir ortamda, burjuvazi Tariş işçilerine karşı silahlı saldırıya geçti. Binlerce Tariş işçisi, çevre fabrikalardan işçiler, çevre semtlerden kadın, çoluk çocuk, tüm halk, bir hafta boyunca burjuvazinin silahlı güçleriyle barikat savaşı verdiler.

İzmir ayaklanması ülke çapında yayılabilir ve devrimin başarısıyla sonuçlanabilirdi. Olmadı. Genel olarak devrimin yenilgisine neden olan etkenler, yani oportünizm ve sosyal demokrasi, özel olarak İzmir'de de yenilgi getirdi. Yenile yenile yenmesini öğreneceğiz. İlerde devrim zafere ulaştığında, Lenin'in 1905 için söylediklerini, biz de 12 Eylül öncesi deneyimlerimiz için söyleyeceğiz. Bu deneyimler, bu şanlı ama geçici yenilgiye uğrayan sınıf savaşları olmasaydı, devrimi başaramazdık diyeceğiz.

Yenile yenile yenmesini öğrenmek, bazen çok dar değerlendiriliyor. Ya olayın askersel tutum yanlarına, ya da tek bir olaydan ayrıntı dersler çıkarmaya indirgeniyor. Gerçekte, yenmesini öğrenmek, hem açık sınıf savaşımının yürüdüğü o günlerde tüm sınıfların tutumlarına ilişkin genel sonuçlar çıkarmayı, hem de yenilgiden sonra neyin geldiğini anlamayı içeriyor.

Yenilgiden sonra Türkiye'nin başına gelenler, menşevikler istedikleri kadar cuntada gerçekçi kanat arayıp hedef şaşırtmaya çalışsınlar, tüm bilinçli işçilere çok önemli şeyler öğretti. Sınıf düşmanının acımasızlığı, reformların devrimci savaşımın bir yan ürünü olduğu ve ancak devrimle korunabileceği, burjuva parlamentarizminin kofluğu, hep, ancak yenilgi sonrasını da yaşayarak öğrenilecek şeylerdi. Faşizm, bir bakıma, yığınlara kapitalizmi çıplak, gerçek kimliğiyle tanıttı. Yenilmemek gerektiğini çok güzel öğretti. Geçmişi bu bakışla değerlendirmeliyiz.

Gerçekte İzmir ayaklanmasının değinilecek çok yönü vardır. Ayaklanma terimini duyunca tüyleri ürperenler vardır. Sonra, işçilerin kendi aralarındaki örgütlenmeleri çok öğretici yanlar taşıyordu. Biz bunlara değinmeyeceğiz. Türkiye'nin bütün sınıfları üç yıl önce bu sıralarda, İzmir'de her adımıyla kendini sergiliyordu. Buna değineceğiz.

Burjuvazinin en gerici kanadı, zaten işçilere silahlı güçlerle saldırıya geçmişti. En en sol kanadı ne yaptı? CHP'nin en sol kanadının en sol sözcülerinden Süleyman Genç aracılığıyla işçilere, savaşan emekçilere şu mesajı iletti: Peygamber olun,sınıfımızın sağ kanadı sizin bir yanağınıza vuruyorsa, öteki yanağınızı çevirin. Ankara'da CHP saylavları baskı ve teröre karşı nutuklar atarken, İzmir'de Süleyman Genç halkı savaştan alıkoymaya çalıştı.

Burjuvazinin en solunun bile tutumu cunta geldikten sonra da ortadadır. Hem cunta öncesi olaylar, hem cunta sonrası gelişmeler burjuvazinin karşı devrimci rolünü fazlasıyla açık etmiştir. sosyal demokrasi aldatma kapasitesinden çok şey yitirmiştir.

Küçük burjuva devrimci hareketler, İzmir'de savaştılar. Ancak, İzmir ayaklanması, onlara ilişkin şu gerçeği ortaya çıkardı ki, proletarya hegemonyası bu hareketlerin devrime yararlı olabilmeleri için zorunlu koşuldur. Yoksa kaş yapayım derken göz çıkaran özellikleri etkili olabilmektedir. Bunların bu durumları bugün de ortadadır. Aralarında günah çıkaranlar oldu ama pekçoğunun, proletarya hegemonyası olursa, faşizme karşı savaş yeteneği taşıdığı bugün de açıktır.

Küçük burjuva reformistlerine gelince. Bunlar İzmir'de savaşanların arasına katıldılar ama savaşmadılar, yalnızca savaşı boğmaya yaradılar. Yığınların savaşımı açısından ortamın nesnel olarak hiç de gerekli kılmadığı bu çizgi, ancak gerçekten gerekli birşey aracılığıyla etki yayabilirdi, öyle de oldu. İşçi sınıfının partisine musallat oldu.

İzmir ayaklanırken, *TKP'nin Sesi*, "CHP yönetimi nerede" diye sözde "sergileme" yapıyordu. Bu "sergileme" devrimin önüne sosyal demokrasinin engel olabilmesinde ana halkanın oportünizm olduğunu çok güzel sergiliyor.

Menşevikler, ayaklanma anında savaşımın yayılıp yayılmama kararını partiden sendikalara aktardılar. Bu yetmiyormuş gibi sendikaların da ters yönde karar alması için özel çaba harcadılar. Sınıf savaşının genel kurmayı işçi sınıfını partisidir. Menşevikler genel kurmaylıktan çoktan istifa ettiler. İzmir ayaklanması istifa dilekçelerinden biridir.

İzmir ayaklanmasında ve genel olarak tüm devrimci pratiğin içinde genel kurmaylık işlevinden düpedüz istifa eden menşevizm, bugün hâlâ parti yönetiminden istifa etmemekte direniyor. Geçmişten ders çıkarıp, devrimci geleceği yakınlaştırmak için bugün güç toplayacaksak, geçmişten çıkan ana ders, bugün ana görev, geleceğin ana güvencesi, menşevizmin yeşil küfünü partiden kazımaktır.

Bugün geçmişin hangi savaşından, hangi ayaklanmasından, hangi grevinden ders çıkarmaya kalkışırsak, önümüze koca bir ders çıkmaktadır: Bir kez proletarya savaşa çıktı mı, onun savaşta hegemonyasını hiçbir güç durduramamaktadır. Proletarya hegemonyası durdurulmaz bir akarsu olduğundan, büyük etkisi yalnızca yatağını değiştirerek, yanlış yatağa akıtarak engellenebilmektedir. Türkiye'de menşevizm eliyle yapılan bu olmuştur. Bu bir daha yinelenmeyecektir!

Menşevizmin partimizde yeşil küften başka birşey olmadığını, yalnızca devrimci durum değil faşizm koşulları belki daha da çok sergilemiştir. Faşizm koşullarında demagojiyle militanlığı bile terkeden menşevizm, artık cuntanın kanatları arasında sıkışıp kalmıştır. Bırakalım o, kanatlar arasında sıkışıp kalsın, biz partiyi inşa etmek zorundayız. Yönetime başkaldırmış tüm yoldaşlar bu sorumluluğu duymalıdırlar. Tüm bilinçli işçiler, partiyi gelecek savaşlara hazırlamalıdırlar.

Lenin'in Rusya için dediği bizim için de geçerlidir:

> "Şimdi halkın savaşkan öncüsü olarak proletarya, örgütlenmesini güçlendirmeli, entellektüel oportünizmin tüm yeşil küfünü kazımalı ve (1905 devrimine — *İS*) benzer bir güçle ve inatçı çaba için güç toplamalıdır. Tarihin ve geniş yığınların nesnel durumunun Rus devrimi önüne koyduğu görevler çözülmemiştir. Yeni bir ulusal siyasal bunalımın ögeleri kalkmamıştır tam tersine derinleşmiş ve genişlemiştir. Bu yeni bunalımın gelmesi, proletaryayı bir kez daha tüm halkın hareketinin başına getirecektir. İşçilerin Sosyal Demokrat (Komünist — *İS*) Partisi bu role hazırlıklı olmalıdır. 1905 ve sonrası yılların olaylarıyla verimi artan topraklar, on kat daha zengin bir hasat verecektir!" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.13, s.130)

Tarihin Türkiye devrimi önüne koyduğu görevler de çözülmemiştir. Yeni bir devrimci durumun temeli kalkmamıştır, tam tersine derinleşiyor ve genişliyor. Yeni devrimci durum proletaryayı yine Kürt-Türk tüm halkımızın savaşımının başına getirecektir. Türkiye Komünist Partisi'ni bu role hazırlamalıyız. Biz bunu yaparsak, İzmir ayaklanmalarıyla, türlü barikat savaşları, mitingler, işgaller, grevlerle verimi artan Türkiye toprakları da, aynen Rusya gibi, on kat daha zengin bir hasat verecektir! İzmir ayaklanması, zengin hasatımız Anadolu devriminin bir küçük provasıydı! Yaşasın Anadolu ayaklanması!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve sosyalizm için örgüt seferberliği!

Yıl:10, Sayı:227
28 Şubat 1983

ÇEK-AL

Fed ral Almanya'da Türkiyeli işçil r sorunu

III

Tekelci sermaye, Almanya'da, süper kârlar elde edebilmek için II. Dünya Savaşı'ndan sonra yabancı işçi çalıştırmaya yöneldi. Tekelci sermaye bu süper kârlar temelinde kâr oranının düşme eğilimine karşı durmayı amaçlıyordu. Ayrıca, yabancı işçinin ucuz işgücünün yaratacağı rekabet yoluyla, ekonomik büyüme döneminde işgücüne artan talebin ücretleri yükseltmesine de kapıyı kapatmak istiyordu.

Diğer yandan süreç içinde rotasyon politikası rayından çıktı. Alman devletinin yabancı işçilere, özellikle Türkiyeli işçilere yaptığı harcamalar arttı. Bu olguya bakarak, Federal Almanya'da bundan sonra, hangi parti iktidara gelirse gelsin, yabancı işçi politikasının belirleyici özelliğinin, yabancı işçi nüfusunun bileşiminde, üretken olmayan aile bireylerinin oranını hızla düşürmek olacağını söyleyebiliriz.

Meral Yılmaz

Alman devletinin sözcüleri bu politikaya yönelik önlem önerilerini bugünlerde peşpeşe sıralamaktadırlar. Ancak, bu önlemlerle çelişir gibi görünen entegrasyon politikası, yabancı işçilerden oluşan endüstri yedek ordusunu kullanarak ücretleri düşük tutmak istediklerini göstermektedir. Bu politika ayrıca, bu süper kâr kaynağını da tümden kurutmak istemediklerini ortaya koyuyor. Entegrasyon politikası, özünde işçi sınıfını bölme politikasıdır. Alman işçilerin karşısına yabancı işçileri koyarak sınıfı zayıflatma, böylece tümünden daha fazla kâr elde edebilme politikasıdır.

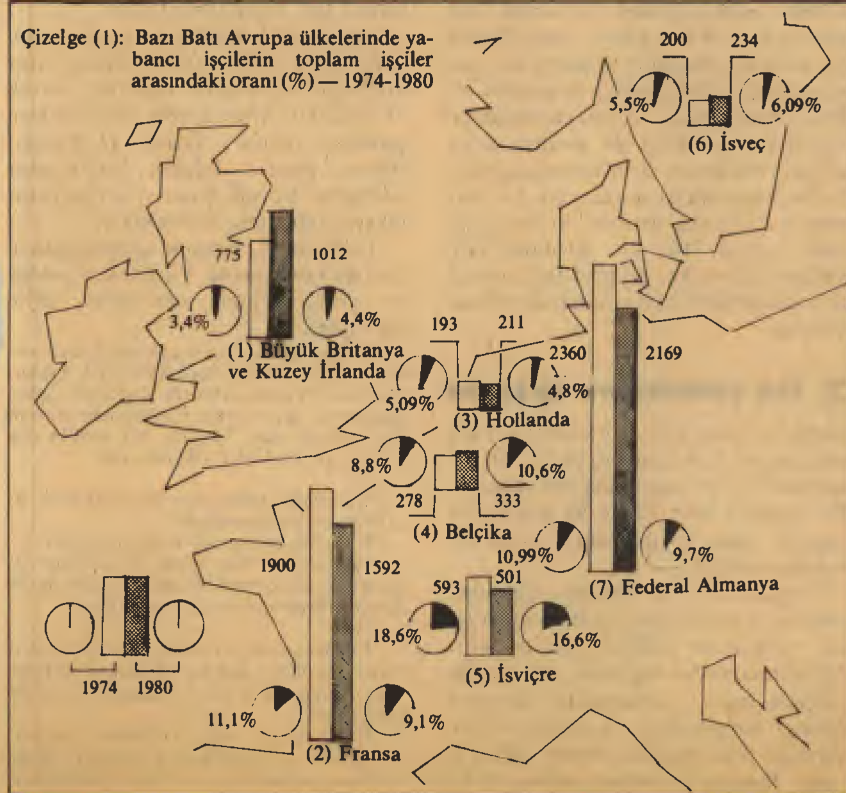
Yabancı işçilerin Batı Avrupa'daki geleceğinin ne olacağı sorusu önemli bir soru olarak önümüzde duruyor. Çizelge 1'den de görebileceğimiz gibi, tüm Avrupa ülkelerinde yabancı işçi çalıştırma eğilimi son yıllarda önemli ölçüde durmuştur. En çok yabancı işçi ithal eden Almanya, Fransa ve İsviçre'de ise bu eğilim gerilemeye başlamıştır. Bu gelişmenin nedenlerini anlamaya çalışırken akla ilk gelen, gelişmiş emperyalist ülkelerde derinleşen ve yığınsal işten çıkarmalara, zorunlu kısa çalışmaya yol açan ekonomik bunalımın, yabancı işçi çalıştırma eğilimini de geriletmekte olduğudur. Ancak, bu saptama kendi içinde doğru olmakla birlikte, tek başına iyi bilinen bir olguyu yinelemekten öteye gidemiyor. Emperyalist ülkelerin yabancı işçileri, ekonominin hızla büyüdüğü, genişlediği bir dönemde çağırdığını düşünürsek, bu ülkelerdeki ekonomik büyüme durduğu için artık yabancı işgücüne daha az gereksinim duyduklarını söyleyebiliriz. Ancak, bu noktaya kadar söylediklerimizle sorunun özünü yakalamak olanaklı değildir.

Emperyalist-kapitalist sistem, çelişkili, bunalımlı yapısına karşın, üretim güçlerini sürekli geliştirmektedir. Sistemin bu iki özelliği de kapitalist ekonominin işleyişinin doğal sonucudur. Bu nedenle kapitalizm durmadan yeni görüntülere bürünmekte, kendini durmadan yenilemektedir. Bunalımını da, üretimin geliştirilmesini de her seferinde bir üst düzeyde yineleyerek bugünlere gelmiştir. Ancak, bu kör gidişin içinde, her adımda komünizme biraz daha yaklaşmaktadır.

Dolayısıyla, gelişmiş emperyalist ülkelerdeki yabancı işçi çalıştırma eğiliminde görülen gerilemeyi yalnızca ekonomik bunalımla açıklamak, sorunun özüne inmeden noktayı koymak anlamına gelir. Sorunun özünden yakalanabilmesi, bunalımın nereden kaynaklandığı, yabancı işçi çalıştırma eğiliminin yerine hangi yeni eğilimin geldiği sorularını yanıtlayabilmekle olanaklıdır. Konuya böyle bir açınımla yaklaşılmadığı sürece, işçi sınıfı siyaseti kapitalist gelişmenin "haksızlıklarına" karşı çıkmaktan öteye gidemez.

Böylece, Batı Avrupa'daki yabancı işçilerin geleceği sorunu, doğrudan

Çizelge (1): Bazı Batı Avrupa ülkelerinde yabancı işçilerin toplam işçiler arasındaki oranı (%) — 1974-1980

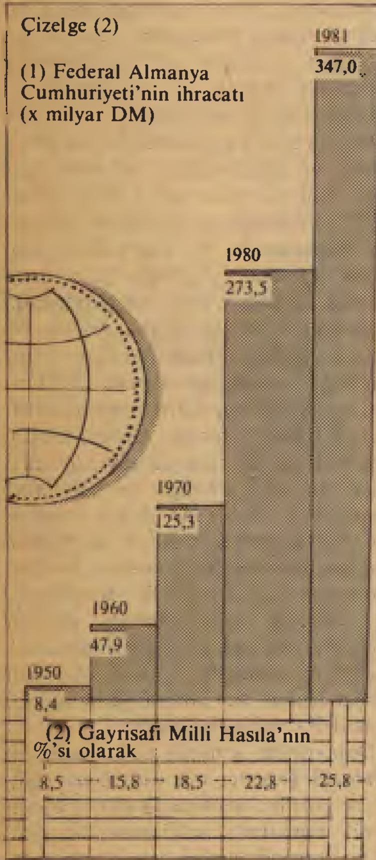

doğruya, emperyalist tekelci sermayenin gösterdiği son gelişmelerle yabancı işgücü arasındaki ilişki sorunu oluyor.

Son yirmi yılda, Federal Almanya'daki bazı ekonomik gelişmelere kısaca bakarsak, şaşırtıcı başarıların kazanıldığı üç alan görürüz. Bunlardan birincisi ihracatın büyümesi, ikincisi dış yatırımların artması, üçüncüsü de emek üretkenliğinin artmasıdır.

1. İhracatın büyümesi

Bugün Almanya'da endüstride çalışan her üç işçiden biri doğrudan ihracat için üretim yapıyor. Bugün Federal Almanya dünyada ABD'den sonra en büyük ihracatı gerçekleştiren ülkedir. İhracat için üretilen mal ve hizmetler gayri safi milli hasılanın dörtte birinden fazlasını oluşturuyor. Ama işin en çarpıcı yanı, Çizelge 2'de de gördüğümüz gibi, bu kapasiteye yalnızca 20 yıl içinde ulaşılmış olmasıdır.

Almanya'nın tüm ihracatının yüzde 60'ından fazlası Siemens, AEG, Volkswagen, Daimler-Benz, Hoechst, Bayer, BASF, Ruhrkohle AG, Thyssen, Mannesmann, Bosch vb. büyük Alman tekellerinin en yoğun olduğu makine mühendisliği, elektrik, elektronik, motorlu taşıtlar, kimyasal maddeler, demir ve çelik endüstrisi alanlarında gerçekleştirilmektedir. Bu büyük tekellerin her birinde 100 binden, yalnızca Siemens'te 300 binden fazla işçi çalışıyor. Toplam ihracatın çok büyük bir bölümü Avrupa ülkelerine, üçte birinden biraz fazlası da az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerle sosyalist ülkelere yapılmaktadır.

Çağımızda mal ihracı, artık, emperyalizmi karakterize eden sermaye ihracının bir türüdür. Sermaye birikimi büyüdükçe, iç pazarın doyuma ulaştığı (ya da efektif talebin sınırlandığı) koşullarda pazar arama, genişleme dürtüsü artacaktır. Sermaye, yüksek birikim oranını yalnızca ihracat yoluyla koruyabilir. Ama büyük tekellerin egemenliği ele geçirme çabalarının sürdüğü dünya pazarlarındaki yarışma çok büyüktür. Tekellerin ihracatında süper kârlar ürünlerin değerinin üstünde satılmasıyla ortaya çıkar. Dolayısıyla her tekel daha fazla kâr edebilmek için mallarının fiyatlarını diğer fiyatlara oranla düşük tutmak, bunun için de maliyetleri düşürmeye çalışmak durumundadır.

Bu en başta otomasyon ve üretimin rasyonalizasyonu yoluyla emeğin üretkenliğini arttırarak gerçekleştirilmektedir. Sonra da ücretleri düşük tutarak. En fazla yabancı işçi kullanan sektörlerin en güçlü ihracat sektörleri olması rastlantı değildir.

Almanya'da ihracat kapasitesinin büyümesine diğer ülkelere açtığı kredilerin büyümesi eşlik etmiştir. Kredi alıcıyı, satıcıya bağımlı kılmaktadır. Bu, ihracatı güvenlik altına almanın ve sağlamlaştırmanın bir yoludur. Emperyalist ülkelerin, örneğin Türkiye gibi orta ve az gelişmiş ülkelere "yardım" adı altında açmış olduğu kredilerin ana amacı, krediyi alan ülkeyi veren ülkenin ekonomisine bağımlı kılmaktır. Böylece sömürünün süregenleşmesi garanti altına alınmış oluyor. Özel sektör kredileri de, devlet kredileri de krediyi veren ülkenin mallarının satın alınması içindir. Lenin, emperyalist sermayenin bu yöntemine "öküzün derisini iki kez yüzmek" diyor. Bir kez kredinin faizi yoluyla, ikinci kez rekabet tehlikesinin dışında durarak tekel fiyatları dayatmak yoluyla.

2. Dış yatırımların artması

Malların ihracı yoluyla beslenen yüksek sermaye birikim oranı büyük bir "artık" sermaye ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bu sermaye ülke içinde ya çok sınırlı yatırım alanı bulabilmekte, ya da hiç bulamamaktadır.

Sermayenin yurt dışında doğrudan yatırımı, yani üretime yatırımı emperyalist sermayenin akışında bir halkadır. Mal ihracı, malın değerinin yurt dışında gerçekleşmesini sağlamakta, sermaye yatırımı ise genişletilmiş yeniden üretim sürecini ülke sınırları dışına taşımaktadır. İhracat kârlarının gittikçe daha büyük bir bölümü dış yatırımlara ayrılmaktadır. 1970-76 yılları arasında Almanya'nın dış yatırımı iki misli artmış, yalnızca doğrudan yatırımların tutarı 42 milyar Mark'a ulaşmıştır.

3. Emek üretkenliğinin artması

Otomasyonun yaygınlaşması üretimin sürekli rasyonalizasyonu sonucu, 1978 yılında, 1960'dakine kıyasla iki kez daha fazla mal ve hizmet, 5'te 1 oranında daha az emek kullanılarak üretilmiştir. Bu uluslararası tekellerin dünya çapındaki rekabetlerinin sonucu olmuştur. Malları diğer tekellerden daha ucuza mâl edip, daha fazla kâr edebilmek için maliyetler sürekli azaltılmaktadır. Ama bunun sonucu Alman tekellerinin ülke içine yaptıkları yatırımların giderek daha büyük bölümü üretimin rasyonalizasyonuna ayrılmaktadır. Üretimin genişletilmesi yerine yoğunlaştırılması için yatırım yapılmaktadır. Sermayenin, üretimin genişletilmesi için kullanımı giderek daha çok ülke dışında gerçekleştirilmektedir. Özellikle geniş ucuz işgücü kaynakları ile orta ve az gelişmiş ülkeler emperyalist ülkelere çok daha avantajlı olanaklar açmaktadır.

Mal ve sermaye ihracı yoluyla elde edilen kârların büyük bölümü, önceleri, ülke içinde üretimin arttırılması ve yatırımlar için kullanılmaktaydı. Emperyalizmin bu yeni eğilimine göre, ülke dışında elde edilen "artık" sermaye, üretimin ülke dışında daha da genişletilmesi için kullanılmaktadır.

Emperyalist tekelci sermayenin bu hareketinin diğer sonucu emperyalist ülkelerde ekonomik bunalım olarak ortaya çıktı. Artan işsizlik, zorunlu kısa çalışma, kapasite fazlası ve bunları izleyen iflaslar dalgası. Emperyalist tekellerin büyük başarısı emperyalist ülkeleri bunalıma sokmaktadır.

TKP'nin 62. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada Yürükoğlu yoldaş bu yeni eğilimin sonuçlarını şöyle anlatıyor:

"Emperyalist ülkelerin pekçok dalda üretimi geriliyor. Yani, ürettikleri mal miktarı azalıyor. Pekçok sektörde kapasite fazlası görülüyor. Yine pekçok işkolunda zorunlu kısa çalışma var. Ve yine her tarafta çok yaygın, yığınsal işten çıkarma var.

(...)

"Bu yığınsal işten çıkarmalara özellikle iki gelişme neden olmaktadır:

"Birincisi, *otomasyon* hızla genişliyor.

"İkincisi ve tüm emperyalist ülkelerde gerçekten çok önemli bir ortak özellik olarak *üretim süreçleri rasyonalize ediliyor.*

(...)

"En önemli emperyalist ülkelerde emperyalist tekeller, kendi ülkelerine yatırım yapmıyorlar, ya da giderek azalan bir oranda yapıyorlar. ...

"Buna birşey daha eklemek gerekir. Yaptıkları iç yatırımların giderek artan bölümü rasyonalizasyon için harcanıyor.

Demek ki, bir kere yatırımlar duruyor, geriliyor. Yapıldığı kadarının da, artan bir miktarı, varolan işletmeleri rasyonalize etmede kullanılıyor. Bu gelişmelerin hepsi işsizliğe çıkıyor.

"Buna karşılık emperyalist ülkelerin dış yatırımları, düzenli olarak artıyor.

(...)

"İşsizlik, üretim daralması, zorunlu kısa işgünü, yığınsal işten çıkarmalar, ama tüm bunlar emperyalist *ülkelerin* durumunu anlatıyor, emperyalist *tekellerin* değil! Emperyalist tekellerin ise kârları hızla artıyor, dış yatırımları, üretim kapasiteleri ve işgücü kullanımları artıyor. Özellikle azgelişmiş ülkelere yaptıkları yatırımlar artıyor. Lenin'in *Emperyalizm* kitabında söylediği en çıplak biçimde görülüyor. Sermayenin tek güdüsü vardır: kâr. Ne "allahı" ne "kitabı", ne "vatanı", kâr güdüsünden başka hiçbir şeyi yoktur." (R.Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983,* s.15-16)

Büyüyen bunalımın ekonomik ve siyasal olarak tehdit ettiği emperyalist devletlerin, sermayenin kaçışını yavaşlatmak için güçlerinin yettiği herşeyi yaptığını anlatan Yürükoğlu yoldaş, bunun devletin parasal bunalımını daha da derinleştirdiğini gösteriyor.

"... endüstriyel yer değiştirme tehdidi karşısında, şirketler ülkelerden kaçmasın diye yeni vergiler getirilemiyor.

"Ülke içinde yatırımları teşvik etmek, böylece toplumsal patlamaları, bunalımları önlemek için, emperyalist devletler, şirketlere yeni vergiler getirmeme bir yana, her türlü kolaylığı sağlamak için çırpınıyor.... Her yönden, şirketlere yeni olanaklar açıyor. Karşılıksız yardımlar, faizsiz krediler vergi indirimleri vs. tanıyor. Tüm ülkelerde aynı şekilde *gerçek ücretlerin* düşmesi için elinden geleni yapıyor." (agy, s.17-18)

Yabancı işçiler sorunu açısından özellikle son noktanın büyük önemi vardır. Alman devleti ekonomik bunalım *nedeniyle* yabancı işçilerin entegrasyonunun gerekli olduğunu söylemektedir. Entegrasyonun gerekliliğinin bu nedene bağlanması gariptir. Çünkü aynı devletin sözcüleri, bugünkü ekonomik bunalımın özünü işgücü fazlasının oluşturduğunu söylemektedirler. Öyleyse devlet, neden yabancı işçilerin durumunu tam anlamıyla kurumsallaştırmak için düzenlemeler yapmak istemektedir. Bu çelişkili tutumun nedenlerini kısmen açıklamıştık. Doğaldır ki bunalımın nedeni işgücü fazlası vb. değildir. İşsizlik yalnızca bunalımın bir sonucudur. Gerçek neden emperyalist tekelci sermayenin üretimi genişletmek için "kendi" ülkesine giderek daha az yatırım yapmak istemesidir.

Devletin, kendine yük olmaya başlamış yabancı işçinin entegrasyonunu önermesinin nedeni, kendi emperyalist sermayesini ülkeye çekebilmek için, yabancı işçiyi yem olarak kullanmak istemesidir. Bir anlamda, kendi tekelci sermayesine, yüksek oranda sömürebileceği ucuz işgücü garantisi vermektedir. 2. ve 3. kuşak işçiler arasından vasıflı yabancı işçi yetiştirme amacı da aynı planın bir parçasıdır. Yabancı işçinin ucuz işgücünün yaratacağı rekabetle, işçi sınıfının tümünü denetim altında tutmak, vasıflı işçiler de dahil, işgücü pazarında tüm ücretleri düşürmek amaçlanmaktadır. Entegrasyon sorunu ancak bu temele oturtulduğu zaman anlam kazanır. Ve entegrasyon politikasına, şövenizme ve sübjektivizme düşmeden, ancak bu temelde karşı çıkılabilir.

Ama emperyalist devletlerin alacağı önlemler emperyalizmin yeni eğilimini, çok daha büyük yığınlar halinde ucuz işgücü bulabileceği alanlara yönelmesini engelleyemez. Savaş sonrası Avrupa'da emperyalist tekelci sermayenin bu kaynaklara yönelmesinin özellikle Almanya için zorlukları vardı. Yabancı işçi getirerek bir anlamda "dağ, peygambere" getirilmiş oldu. Şimdi koşullar değişti, peygamber dağa gitmektedir.. İşin trajik yanı, emperyalist ülkelerde iş bulma olanaklarının daralmasına yabancı işçilerin kendi emekleri de alet edilmiştir. Bu yeni gelişme, uluslararası işçi sınıfı için tehlikelerle birlikte, büyük olanakları da birlikte getirmektedir.

Lenin, 1913'te kaleme aldığı "Kapitalizm ve İşçi Göçü" adlı bir yazısında, dünya proletaryası açısından çağdaş işçi göçünün değerlendirilmesinin çerçevesini çizmektedir:

"Kapitalizm özel bir uluslararası göç biçimini ortaya çıkarmıştır. Büyük ölçüde makina kullanarak ve geri ülkeleri dünya pazarının dışına iterek hızla gelişen sanayi ülkeleri, ülkelerinde ücretleri ortalama ücretlerin üstüne çıkararak geri ülkelerden işçi çekmektedirler.

"Yüzbinlerce işçi böylece, yüzbinlerce fersah yol gitmektedir. İleri kapitalizm bunları güçlü bir biçimde yörüngesine çekmekte, yaşadıkları ücra köşelerden çıkarmakta onları dünya tarihsel hareketin parçası yapmakta ve onları güçlü, birleşmiş uluslararası fabrika sahipleri ile karşı karşıya getirmektedir.

"Hiç kuşkusuz yalnızca aşırı yoksulluk halkları ana yurtlarını terketmeye zorlamakta ve kapitalistler yabancı işçileri en utanmaz bir biçimde sömürmektedirler. Fakat, yalnızca gericiler ulusların bu yeni göçünün ilerici önemine gözlerini kapayabilir. Kapitalizmin boyunduruğundan kurtuluş kapitalizmin daha da gelişmesi ve bunun üstüne oturan bir sınıf savaşı olmaksızın olanaklı değildir. Ve kapitalizm işte bu savaşın içine *tüm* dünyanın işçi yığınlarını çekmekte, Amerika, Almanya ve benzerlerindeki büyük fabrikalarda ve madenlerde işçileri birleştirerek sınırlarını, ve önyargılarını parçalamaktadır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.19, s.454)

Lenin, çağdaş işçi göçünün ilerici önemini vurgulamaktadır. İlerici oluşunun nedeni, bu göç, dünya proletaryasının, özellikle de ileri kapitalist ülkeler ile az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler proletaryasının birliğinin pratik koşullarını yaratmaktadır.

Ne yazık ki Federal Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde yabancı işçiler sorununun en çok bu yönü gözardı edilmektedir. Gözardı edilmesinin en önemli nedeni, işçi sınıfı arasındaki ayrılıkların kaynağının doğru bir biçimde saptanmamasıdır. Bazı örneklere bakalım:

Devrimci İşçi gazetesi şöyle bir değerlendirme yapıyor:

"Çalışma ve üretim ilişkilerinin bir devamı olarak ve aynı zamanda onların ötesinde sosyal, kültürel ve siyasi konularda tüm haklardan yoksun olmaları nedeniyle *yabancı işçiler azınlıktır." (Devrimci İşçi,* 11.9.1982, abç).

Devrimci İşçi, yabancı işçilerin bir "azınlık" olduğunu söylüyor. Ancak nasıl bir azınlık olduğunu söylemiyor. Yabancı işçilerin ulusal bir azınlık oluşturduğunu söyleyememektedir, çünkü o zaman tüm yabancı işçiler arasında ortak bir yön kalmamaktadır. Yine de aşağıdaki alıntıdan da görüleceği gibi, bu değerlendirme kültürel ve ulusal özelliklere büyük önem vermek*tedir:*

"..ne de bu değerleri yok sayan, gözardı eden muğlak bir 'entegrasyon', sorunun çözümü değildir. Çözüm, belirttiğimiz gibi, *ulusal olan ne varsa... tüm değer ve yargılara sahip çıkılarak devrimci bir içerikle yorumlanması ile mümkündür.* Bu da yabancılar sorunun bir "azınlıklar" sorunu olarak ele alınması demektir. Bu faşizme karşı mücadelede en önemli tesbitlerden bir tanesidir." *(Devrimci İşçi,* Şubat 1980, abç)

Bu tesbitin faşizme karşı mücadelede nasıl yararlı olacağı sorusunu bir yana bırakalım. "Tesbit"in kendisi yanlıştır. Ayrıca son derece tehlikeli sonuçlara varabilir. Birincisi, ileri Türkiyeli işçiler açısından ulusal değerlerimizin birçoğu hiç sahip çıkılacak değerler değildir. Bu öyle bir anlayıştır ki, pratikteki bazı uzantıları açısından burjuva ulusçuluğunun bile gerisine düşecektir. İkincisi, ulusal değerlerin hangisine sahip çıkılacaktır, hangisi reddedilecektir? Sahip çıkacağımız değerler sadece halk oyunları ve türkülerimiz midir? Yoksa bayrak, vb. de bunun içinde midir? Üçüncüsü, kültürel ayrılıkları öne çıkararak, yabancı işçilerin sömürüsüne ve işçi sınıfı arasındaki ayrılıklara karşı nasıl bir savaşım verilecektir? Türkiyeli devrimci işçiler böyle ulusal değerleri bir kenara koymuş, yerine devrimci geleneklerine dayanan kendi savaşımlarıyla yarattıkları bir kültürü koymaktadırlar. *Devrimci İşçi*'de getirilen anlayış, Türkiye işçi sınıfının yurt dışında çalışan kesimini bu devrimci gelenekle yoğrulmuş değer ve yargılardan, kültürden alıkoymaktadır.

Bu yanlışın en önemli yanı Almanya'daki yerli ve yabancı işçiler arasındaki ayrılıkların özünü, sosyo-psikolojik, kültürel düzeyde görüyor olmasıdır. Çok daha geri, ağır ve zorba bir baskı dururken, neden sürekli "kültürel baskılar"ın üstünde durul-

maktadır.

Devrimci İşçi'nin getirdiği çözüm hiçbir şeyi çözmeyecektir. Böbrek taşının ağrısına aspirin öneren yalnızca *Devrimci İşçi* değildir.

"Biliyoruz Alman yurttaşları ileri bir toplumun insanlarıdır. Üstelik öğrenim düzeyleri, uzmanlıkları da üstün. İş veriyorlar, yoksul ülkelerin insanlarına. Borç para veriyorlar Türk Hükümetine. Markın değeri de yüksek, tıpkı Almanların Türklerden yüksek oldukları gibi! Bunlar doğru. Ancak hoşgörülü olmak da büyüklüğün şanındandır! Düşünmeli ki bu horlanan insanlar, efendilerinin el sürmeyeceği en pis, en zor işlerde çalışmaktadırlar, hem de ucuz ücretlerle." (*Demokrat Türkiye*, Ağustos 82, "Alman Ocağı"ndan alıntı)

Bütün ağrı-kesicilerde olduğu gibi, burada da hastalığı ilerletmenin tehlikesi yatmaktadır. Yukarıdaki alıntıda getirilen "aşağılık kompleksi" psikolojisinin en küçük bir provokasyonla bile son derece tehlikeli, saldırgan bir şövenizme dönüşecebileceğini görmek hiç de zor değildir.

Serxwebun da ana halkayı kültürel, sosyo-psikolojik düzeyde görmektedir, aynı hatayı yapmaktadır. Ancak burada getirilen değerlendirme dünya işçi sınıfının birliği için savaşın zorunluluğuna işaret etmekte olduğu için yukarıdakilerden, bir bütün olarak daha doğru bir değerlendirmedir.

"...Bunlarla birlikte, acı ama gerçek olan bir durum daha var ki, o da şudur: Kürdistan ve Türkiye emekçi yığınları geldikleri geri toplumsal yapıdan dolayı, kültürel, sosyal, düşünce ve davranışlar itibarıyla, Avrupa toplumsal yapısı ile uyum sağlayamadıklarından, proletaryasıyla da sıkı birlik ve dayanışma içine girememektedirler.

"Aslında kültürlü Avrupa proletaryasına, kendi emperyalist burjuvazisinin pençesi altındaki geri ülkelerin emekçi yığınlarına, enternasyonalist bir ruhla güçlü bir sınıf bilinci kazandırmak için tarihsel fırsat doğmuştur. Ama bu siyasal ve tarihsel görevini yerine getirmeye, kendisine ulaşan emperyalist burjuva ruh engel olmaktadır.

(...)

"Bütün bu engellere rağmen, Avrupa proletaryası ile Avrupa'da çalışan diğer ülkelerin proleter yığınlarının kendi burjuvalarına karşı birleşmelerinin şartları her geçen gün daha da olgunlaşmakta, burjuvaların, proleterlerin önüne koyduğu engelleri ortadan kaldırmanın imkanları artmaktadır..." (*Serxwebun*, Şubat 1982)

Kürt ilericiler yabancı işçiler konusunda genellikle çok daha sağlıklı bir tutum alabilmektedirler. Doğaldır ki bunda hem ulusal baskının hem de küçük-burjuva ulusçuluğunun uzun ve acı tarihsel deneyimlerle yaşanmış olması büyük bir rol oynamaktadır.

Elbette, Alman ve Türkiyeli işçiler arasında önemli kültürel ayrılıklar vardır ve bu ayrılıklar işçilerin günlük hayatında bazı çelişkilerin doğmasının kaynağıdır. Yanlış olan bu ayrılıkları Alman, Türkiyeli ve diğer yabancı işçiler arasında birliğin gerçekleşmesini engelleyen ana etken olarak görmektir.

Uzun yıllardır, yabancı işçilerin savaşımı "yabancı düşmanlığına karşı" kampanyalar yoluyla örgütlenmiştir. Fakat bugüne dek hiçbir önemli sonuç elde edilememiştir. "Yabancı düşmanlığına karşı" belgisi yabancı işçiler sorununun subjektif bir değerlendirmesinden kaynaklanmaktadır. İçerik olarak o kadar bulanıktır ki, herkes bu belgiye sahip çıkabilmektedir. Türkiyeli faşistler ve Alman burjuvazisi de buna katılabilir. Bu belgi iyi bir belgi değildir. İşçinin bilincinden düşmanın kim olduğunu gizlemektedir. Eğer, kullanılacaksa, "yabancı *işçi* düşmanlığına karşı" denmesi daha doğru olacaktır.

Derin bir yanlış ise, Alman ve yabancı işçiler arasında hiçbir gerçek ayrılığın olmadığı, varolan anlaşmazlıkların ve çelişkilerin tümünün yalnızca burjuvazinin oyunları sonucunda ortaya çıktığını savunan anlayıştır. Bu anlayışa göre Alman burjuvazisi televizyonda, basında ve benzeri yollarla ırkçı bir propaganda yürütmese, yerli ve yabancı işçiler aralarında hiçbir sorun doğmadan "halkların kardeşliği ve dayanışması" çerçevesinde gül gibi yanyana yaşayıp gidecektir. Doğaldır ki hem Alman, hem Türk burjuvazisinin yürüttüğü propaganda varolan ayrılıkları keskinleştirmede büyük önem taşımaktadır. Fakat hiçbir burjuva propaganda nesnel koşulları olmadan, uyuşmazlıkları ve çelişkileri havadan yaratamaz. Yaratamaz ama varolan çelişkileri ve ayrılıkları kendi çıkarlarına uygun bir biçimde çarpıtarak çekiştirerek yansıtır.

Yerli ve yabancı işçiler arasındaki çelişkiler nereden kaynaklanmaktadır?

1. Yabancı işçiler işgücü pazarına ucuz işgücü olarak çıkmaktadır. En kötü çalışma koşullarında çalışmaya, en yüksek sömürü oranını sağlayacak koşullarda çalışmaya hazırdırlar. Bunlar emperyalist sermayenin yabancı işçilere dayattığı koşullardır. Ancak, Alman işçisi yüksek ücretler, kısa çalışma saatleri ve genel olarak Alman toplumunun verdiği tarihsel-toplumsal aşamaya uygun istemler için savaşım verirken, yabancı işçiler yukarıda sayılan nitelikleriyle yerli ve yabancı işçiler arasında çelişkilerin doğmasına neden olmaktadır. Saydığımız nedenler Federal Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde çalışan Türkiyeli emekçilerin yürüteceği savaşımın içeriği açısından son derece önemlidir. Çelişkiler nasıl nesnel koşullardan kaynaklanıyorsa, savaşım da aynı şekilde nesnel koşullara dayanarak somut hedeflere yöneltilmelidir. Yabancı işçilerin savaşımı eşit ücret, eşit çalışma koşulları, fabrika komitelerinde eşit temsil hakkı ve yurttaşlık hakları gibi somut istemler çerçevesinde örgütlenmelidir. Siyasal belgiler ağırlıklı olarak bu istemler temelinde belirlenmeli, muğlak "düşmanlık" kavramlarından arınmalıdır.

Alman proletaryasının bu istemler için yürütülen savaşımı aktif ve kararlı bir biçimde desteklemesi, bu istemlerin gerçekleşmesi için elinden geleni yapması kendi sınıf çıkarları açısından son derece önemlidir. Yabancı işçilerin eşit haklar savaşımı Alman işçi sınıfının elini 'kendi' burjuvazisine karşı güçlendirecektir, toplumun yüksek gelişme düzeyine uygun istemler için yürüttüğü savaşım kolaylaşacaktır.

2. Yerli ve yabancı işçiler arasındaki çelişkilerin diğer en önemli nedeni de şimdiye kadar hiç ele almadığımız bir konudur. Bu Alman işçi sınıfının oldukça yaygın bir kesiminin emperyalist tekelci sermaye açısından "satın alınmış" olduğu gerçeği ile bağlıdır. Marx, Engels ve Lenin çoğu yerde bu gerçeğin işçi sınıfı arasındaki ayrılığın en önemli kaynağı olduğunu söylüyorlar. İşçi sınıfının bir kesimi emperyalist süper kârların masasından düşen kırıntılarla beslenmektedir. İşçi sınıfı arasında ayrıcalı bir kesim oluşmaktadır. Bu, "burjuvalasmış proletarya", işçi aristokrasisi kesimidir. Bu kesim kendi çıkarlarını, burjuvazinin çıkarlarıyla özdeş tuttuğu için, işçi sınıfı arasında yükselen oportünizm ve sınıf uzlaşmacılığının en önemli kaynağını oluşturmaktadır. Bu kesimlerin etkisine karşı durmak, nerede başını gösterirse burjuva özünü sergilemek, özellikle yabancı işçilere yönelik emperyalist ruha karşı savaşımı yükseltmek, Alman proletaryasının en ileri kesimlerinin görevidir. Bu görev, yukarıda sözünü ettiğimiz emperyalist tekelci sermayenin gelişmesindeki yeni eğilimlerin gittikçe belirginleşmesiyle birlikte, tarihsel bir önem kazanmaktadır.

Lenin'in sözünü ettiği koşullar, emperyalist gelişmenin yeni eğilimleri temelinde, ulusal sınırların dışına taşarak uluslararası çapta yeniden üretilmektedir. Emperyalist tekelci sermaye, uluslararası işbölümünü kendi işleyişi içinde yeniden örgütledikçe, bütün dünya işçilerinin birbirine olan bağımlılığının ağı daha da sıklaşacaktır. Bir ülkedeki emek sermaye ilişkisinin diğer ülkelerdeki emek-sermaye ilişkisi üzerindeki etkisi gittikçe daha dolaysız ve açık bir biçimde gerçekleşecektir.

Kendi ayrıcalı konumu nedeniyle tüm dünya işçilerinin gerçek enternasyonalist birliğini sağlama sorumluluğunun yükü büyük ağırlığıyla emperyalist ülkelerin işçi sınıfının omuzlarındadır. Bu sorumluluk ne denli iyi yerine getirilebilirse, dünya devriminin zaferi de o kadar yakınlaşacaktır.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Yaşasın dünya devrimi!

ANAHTAR

Legal ve illegal çalışmanın birleştirilmesi üstüne

Burjuva diktatörlüğünün işleyiş biçimini düzenleyen burjuva yasaları ve diğer üstyapı kurumları önünde komünistlerin ideolojisi ve eylemlerinin içeriği her zaman illegaldir.

Toplumdaki birey ve grupların öznel istemlerinden bağımsız oluşan bu nesnel çerçeve komünistlerin, yığınları götürmek istedikleri illegal hedefler için değerlendirecekleri legal olanakların çerçevesidir. Komünist yığın çalışmasının sanat olan bir yüzü de illegal özü, bu "legal olanakların damarlarından daha geniş yığınlara indirmektir."

Bolşeviklerin bu sanatı geliştirmede başlarından geçen bir deneyimi Lenin'den okuyalım:

"Genel kurmayı — önderleri — en derin gizlilikle örtülemeyi zorunlu kılan legal ve illegal çalışmadaki hızlı değişmeler bazan çok tehlikeli sonuçlar doğurdu. Bunların en kötüsü, 1912'de *ajan provokatör* Malinovski'nin Bolşevik Merkez Komiteye girişi oldu. Malinovski en iyi ve en sadık çok sayıda yoldaşımıza ihanet ederek ağır hapis cezalarına çarptırılmalarına yol açtı. Bir çoğunun ölümünü çabuklaştırdı. Ama legal ve illegal çalışma arasında doğru kurulan denge sonucu daha fazla zarar veremedi. Malinovski, parti MK üyesi ve Duma saylavı olarak, güvenimizi kazanmak için, legal günlük gazete kurmada bize yardım etmek zorunda kaldı. Bu gazete çarlık koşullarında bile menşevik oportünizmine karşı savaşabiliyor ve Bolşevizmin temel ilkelerini üstü örtülü bir biçimde yayabiliyordu. Malinovski, bir yandan çok sayıda değerli bolşeviği ağır hapis cezasına ve ölüme yollarken, öte yandan legal basın aracılığıyla binlerce yeni bolşeviğin eğitimine yardım etmek durumuna zorlanıyordu. Gerici sendikalarda devrimci çalışmanın nasıl yürütüleceğini öğrenme göreviyle karşı karşıya olan Alman yoldaşlar (İngiliz, Amerikan, Fransız ve İtalyan yoldaşlar da) bu anlattığım olay üzerinde ciddiyetle düşünürlerse çok iyi olur.

"En ilerileri de dahil olmak üzere pek çok ülkede burjuvazi, hiç kuşkusuz, komünist partilerine ajan provokatör yolluyor ve böyle yapmayı sürdürecektir. Legal ve illegal çalışmayı ustaca birleştirmek, bu tehlikeyle savaşmanın yollarından biridir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar, İngilizce basım,* c.31, s.45-46)

Lenin'in üzerinde ciddiyetle düşünülmesini salık verdiği noktalardan bir kaçının altını çizmekte yarar var:

a. Genel kurmay en derin gizlilikte tutulmalıdır.

b. Legal ve illegal çalışma arasında kurulacak doğru denge, burjuvazinin partiye sızdırmaya çalıştığı polis ajanlarına karşı savaşmanın yollarından biridir.

c. Legal basın aracılığıyla, genellersek, her çeşit legal olanaktan yararlanarak, üstü örtülülüğün sınırlılığı içinde bile olsa yığınlara parti siyasetini ulaştırmak olanaklıdır.

Bu son nokta bize, II. Konferans kararlarımızda yer alan şu fikri hatırlatıyor:

"Yığınlara ulaşmada en küçük legal olanaktan yararlanmak için, çalışmalarımızda, propagandamızın özünü bozmayacak *allegorik bir dil* geliştirmeliyiz" (abç) (*TKP II. Leninciler Konferans Kararları,* s.92)

Lenin'in, Kuusinen ve Koenen'e yazdığı mektuplarda, onların Komintern'in 3. Kongresi için hazırlamakta oldukları "Komünist partilerinin örgütsel eylemleri, çalışmalarının içerik ve yöntemleri üzerine tezler"e yardımcı olduğunu görüyoruz. Bu mektupların birinde, Lenin, yukardaki sözlerinin son paragrafındaki fikri yineliyor, ama, dikkat edelim, yeni birşey daha söylüyor:

"Burjuvazi illegal örgütlere ajan provokatörler sokmak isteyecektir. Buna karşı aralıksız savaşılmalıdır. *Legal* ve illegal çalışmanın ustaca birleştirilmesi, uzun süre *legal* çalışmada görevlendirerek (illegal çalışmaya uygunluğun) tahkik edilmesi bu konuda özellikle salık verilecek savaşım yöntemidir" (Lenin, c.42, s.319)

Legal çalışmada deneyerek illegal çalışmaya hazırlama fikri, bizim özgül koşullarımıza uyarlanarak *Örgüt Seferberliği* duyurusunda şöyle dile getirilmiştir:

"Üyeliğe hazırlık okulu demek olan... İMG'lerin... disiplin ve merkeziyetçiliğe uyma açılarından somut verimleri yakından izlenecektir... İMG'ler özellikle yığın çalışmasında görevlendirilmelidir." (*İşçinin Sesi,* sayı:214-215)

Legal ve illegal çalışmayı ustaca birleştirme sorunu, kendini çoğu kez, legal olanakların kullanımındaki vurgu farklılıklarında ortaya koyar. Bunlardan birincisini, Lenin'in önde gelen *ekonomist* (daha sonra menşevik) A. Yakubova'ya yazdığı bir mektuptan inceleyelim:

"Mektubunda belirgin bir biçimde iki eğilim görüyorum. Birinci eğilim, haklı olarak, ekonomik savaşım vermenin, işçilerin legal derneklerini kullanmayı bilmenin ve 'işçilerin günlük yaşamsal gereksinimlerine çok çeşitli biçimlerde yanıt vermenin' gerekliliğini vurguluyor. Bütün bunlar haklı ve doğrudur. Devrimcilerin 'legal derneklere karşı olduğunu', böylece 'topluma arkalarını döndüklerini' filan düşünüyorsan yanılıyorsun. Devrimciler de ekonomik savaşımın, günlük yaşamsal gereksinimleri yanıtlamanın, legal dernekleri kullanmayı öğrenmenin gerekliliğini kabul ediyorlar. Devrimciler hiçbir zaman ve hiçbir yerde topluma arkayı dönmeyi *önermediler.* Tam tersine, toplumsal harekette *başı çekmek* Sosyal Demokrasi'nin (Komünizmin—*İ.S.)* öncülüğünde bütün demokrat unsurları birleştirmek, Sosyal Demokrasi (Komünizm—*İ.S.)* için canalıcı önem taşır. Bununla birlikte, legal derneklerin ve saf ekonomik örgütlerin, işçi hareketini Sosyal Demokrasi'den (Komünizmden — *İ.S.*), devrimci siyasal savaşımdan *ayırmayıp,* tam tersine *mümkün olduğu kadar yakın ve ayrılmazcasına bağlanmasına* dikkat etmek zorunluluktur. Fakat senin mektubunda bu eğilim de var. (Zararlı ve benim görüşüme göre; tamamen gerici bir eğilim.) Öyle bir eğilim ki, işçi hareketini devrimci siyasal savaştan koparıyor, siyasal görevleri atıp, 'siyasal savaş' kavramının yerine 'legal haklar için savaşım' kavramını koyuyor." (Lenin, c.43, s.47-48)

Görüldüğü gibi, Lenin, legal olanakların kullanılması gerekliliğinde Yakubova'yla aynı fikirdedir. Lenin'in Yakubova'da eleştirdiği, legal derneklerde legalist bir anlayışla çalışma üslubudur. Yani, yalnızca legalde kalıp bu çalışmayı illegal hedeflere bağlamamaktır.

Legal olanaklara ilişkin ikinci vurgu farklılığı, Bolşeviklerin zaferinin başdöndürücü coşkusu Avrupa işçi hareketini sardığı dönemlerde yetişen genç komünistlerden geliyor. Bu eğilimin sözcüleri, yığınların içinde bulundukları legal çerçevelerle, komünistlerin onları götürmek istedikleri illegal hedefler arasındaki çelişkiyi çözmede işin kolayına kaçıyorlar. Oportünizme duydukları haklı nefreti gerekçe göstererek sosyal-demokrat ve oportünist yönetimlerin egemen olduğu milyonlarca üyeli işçi örgütlerine sırtlarını dönüyorlar. Bu örgütlere alternatif olarak, *kendi illegal görüşlerine daha yakın* ama bu yüzden de ufacık sendikalar kuruyorlar.

Öyle sendikalar ki, Lenin'in aktardığına göre, " 'Sovyet sistemini ve diktatörlüğünü kabul etmek' üyelik için *yeterli (!)* koşuldur." (Lenin, c.31, s.54) Lenin bu sendikaları, "yapay işçi örgütü" olarak adlandırıyor. (Lenin, c.31, s.52) İçinde bulundukları en gin legal olanaklara burun kıvıranlara Lenin, bu yaptığınız "yetersiz gelişmiş ya da geri kalmış yığınları, gerici liderlerin, burjuva ajanlarının ellerine teslim etmektir" diyor. (Lenin, c.31, s.53)

Lenin, daha sonra Bolşeviklerin yığınlara ulaşabilmek için, sarı sendikalardan öte, olanak olarak nelerden yararlandıklarını örnekliyor. Bu örnekte, komünist cefakârlığın çarpıcı bir anlatımını da buluyoruz:

"Çarlık zamanında 1905'e kadar hiçbir 'legal olanağımız' yoktu. Ama gizli polis ajanı Zubatof devrimcileri tuzağa düşürmek için Kara-Yüz işçiler topluluğu ve işçi dernekleri örgütlediği zaman partimiz üyelerini bu topluluk ve derneklere yollamıştık. (Onlardan birini, Babuşkin yoldaşı hatırlıyorum. St. Petersburg'un önde gelen işçilerindendi. 1906'da Çarın generallerinin emriyle vuruldu.) Bu yoldaşlarımız oralarda yığınlarla bağ kurdular, ajitasyonlarını sürdürdüler ve işçileri Zubatof ajanlarının etkisinden sıyırmayı başardılar." (Lenin, c.31, s.55)

YARARLIYI GÜZEL YAPABİLMEK

Okurlarımızın gazetemizdeki çizimleri ile yakından tanıdığı S.Erek yoldaşın yapıtlarının bir bölümü *İşçinin Sesi* tarafından kitap olarak yayınlandı.

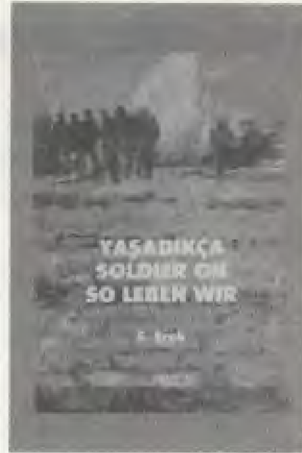
"Yaşadıkça" adlı kitaba editörümüz R.Yürükoğlu yoldaşın yazmış olduğu önsözü yayınlıyoruz.

Genel olarak her sınıflı toplumda sanatçının işi zordur. Ya yaratıcılığını, üretkenliğini egemen sınıfların sofrasına katık edecek, iyi yiyen, iyi yaşayan palyaço olacak, ya da acı çekecek, itişlenecektir. Hatta tarafını tuttuklarınca bile. Tarihinin bağnaz, barbar, çaresiz hayaletinden bir türlü kurtulamamış Türkiye'de bu daha da böyledir. Cuntanın koyduğu sansüre ne gerek var. Uzun tarihsel yaşayışın buruk deneyleri sansürü sanatın, sanatçının içine yerleştirmiş. Son yıllarda yaşanan keskin sınıf savaşımı, doğruya, haklıya (bu arada sanata da) uzanan yığınların desteği bile bu gerçeği ortadan silemedi. Tarihin biçimlendirdiği kalıtımların yokolabilmesi uzun zaman ve bilinçli çaba istiyor.

Yurdumuzda özellikle son yirmi yıldır hava bir açıyor, bir bozuyor. Açtığı da beklenen, özlenen güneşli hava değildir ama savaşıma bağlı olarak açtığında emektengüzelden yana herkesin yanağına biraz renk geliyor. Yaratıcı çabalar yoğunlaşıyor. Sanatın her dalı şöyle bir silkiniyor, daha geniş çevreye açılıyor. Gerçekten yetenekli, pırıl pırıl ozanlar, yazarlar, ressamlar, besteciler, halk konuşmacıları, proleter siyasetçileri, örgütçüler, tek sözcükle yaratıcılar öne fırlıyor. Ardından hava bozduğunda, bunların çoğu yitip gidiyor. Kimi korkudan, kimi dayanıksızlıktan, kimi rahat yaşamaya, kimi "mevki"ye acıkmaktan, kimi umutsuzluktan. Havanın bozduğu dönemlerde egemen güçler tüm yaratıcıların üstüne bir yanda terör, bir yanda vaatlerle çöküyor. Bu süreçte, gelecekten yana o pırıl pırıl umutların bir çoğu ne yazık ki ya "tarafsızlaşıyor", ya karanlığın yanına geçiyor. Tabii, bunların arasında Dostoyevski gibi, karanlığın yanına geçtikten sonra bile büyüklüğünü koruyabilen dehalar da çıkıyor. Ama haksızı, geriyi, yanlışı kalıcı güzellikte sunabilmek zor zanaat olduğundan, Tanzimat döneminin pek çok sanatçısı gibi, ya da daha yakın bir ad, Attila İlhan gibi, yaşarken fosilleşiyorlar.

Bugün ülkemizde hava yine bozdu. Türkiye'yi faşist-terörist bir generaller çetesi yönetiyor. Ozanlık, "atam-sen kalk da ben yatam"a, ressamlık boy boy "gözlerine bakılamaz" Ata tablolarına, Ata halılarına, Ata tabaklarına zorlanıyor. Yine pek çok yetenek yok olup gidecek.

Son on yılın yoğun çarpışmaları, sanatın her dalından siyasetçiye, örgütçüye, ajitatöre dek geniş bir yaratıcılar kadrosu yaratmıştı. Bunlar şimdi sınavdadır. Aşağılanma, horlanma, eziyet, belki en

yakınlarınca yadsınma, ihanet. Öte yanda, pişmanlara çeşitli olanaklar. Bunlar gündelik oldu. Ne var ki, bu kadro da, Türkiye'nin bugüne dek görmediği bir kadrodur. Türkiye, tarihinin hiçbir döneminde, bu kuşağın eline verdiği güzel yarınları yaratma olanaklarına sahip olmadı. Toplumsal gelişmenin göbeğine oturmuş koskoca bir proletarya. Komünizme gönül vermiş binlerce öncü işçi. 1960'lardan bu yana yükselen sınıf savaşımının zengin deneyimi. Geniş bir çağdaş halkçı-aydın gücü. Sosyalizmin dünyada durmaksızın ilerleyen etkisi. Ülkenin çılgın gidişine son vermek, Sosyalist Türkiye'yi kurmak, sanatçısıyla - örgütçüsüyle, tüm çalışanıyla bu kuşağın boynunun borcudur.

S. Erek işte bu savaşkan kuşağın genç bir üyesidir. Asıl mesleği heykeltraşlık olan ve devrimci kavgada daha bu genç yaşında başına çok iş gelen Erek Yoldaş'ı devrimci hareket *İşçinin Sesi*'ndeki çizgileriyle yakından tanıyor. Önümüzdeki yıllar içinde en geniş çevreler yoldaşı ve sanatını tanıyacak ve değerlendirecektir.

Böyle iddialı konuşabilmek, yoldaşın dağlardaki pınarlar gibi gürül gürül akan yeteneğini bilmekten değildir. Dünyada, hele burjuvazinin yanında yetenekli çok insan var. Ya da kuyruklu yıldız gibi parlayıp sönen yetenekler çok. Kalıcı bir yaratıcı olabilmek, yeteneğin yanı sıra bazı şeyler daha istiyor. Çalışkanlık ve öğrenme tutkusu. İnatçılık. Yaptığı işe karşı sorumluluk ve alçakgönüllülük. Ezeniezileni seçen bir toplumsal anlayış. İnsan sevgisi. Bu özellikler Erek Yoldaş'da fazlasıyla var.

Pekçok ukala entellektüel Erek Yoldaş'ın çalışmalarını "taraflı", "siyasal eğilimli" bulacaklardır. Evet, eğilimlidir. Bu yönüyle özellikle gurur duyuyoruz. Eğilimi, sömürünün yokedilmesi, sömürülenlerin kurtulması yönündedir. Yaşamın hiçbir alanı siyasetin, yani sınıf kavgasının dışında değildir. Sanatın da hiçbir dalı siyasetin dışında değildir, olamaz. Yoldaşımızın sanatı taraflıdır, yararlıdan yanadır. Bizler için sanat, *yararlıyı güzel yapma* ustalığıdır.

Bizler dayatmacı, sansürcü değiliz. "Doğrusunu biz yapıyoruz, yanlışa yaşam hakkı tanımayız" diyenlerden, yasakçılardan değiliz. Bugün değiliz, yarın iktidar olunca yine olmayacağız. Her yanlışa halkın önünde *o alanın araçlarıyla* çarpışacağız.

Eski uyutucu romantizme, yeni dejenere burjuva "okul"larına da, sanatı yararlılık adına pedagoji düzeyine indiren çirkinliğe, vulgarlığa da karşıyız. Bunlarla, inandığımız yolun güzel örneklerini vererek savaşacağız. Düşüncemizi dağıtmadan kendi yolumuzda yürümemiz, zararlıyla da, çirkinle de kavgamız anlamına gelecek. İşte Erek Yoldaş'ın elinizdeki kitabını bu yolda ileri bir adım olarak değerlendiriyoruz.

Yararlıyı güzel yapabilmek, yani insan ruhunun başarılı bir işçisi olabilmek, ancak *gerçek yaşama* iki ayakla sağlam basmakla olabilir. Bu, seyirciyi, okuyucuyu, dinleyiciyi gerçek yaşamın koşullarından koparıp varolmayan yaşantıların, varolmayan "kahramanlar"ın hayal dünyasına çeken eski çeşit romantizmden kopuş demektir. Üzüntüsüyle, sevinciyle insan, toplumun ürünüdür, toplu-

mun parçasıdır. Bunun dışında bir gerçeklik yoktur. Aristo'nun *Siyaset* adlı yapıtında dediği gibi, "toplumun dışındaki insan ya allahtır, ya canavardır". Öte yanda, ne Erek Yoldaş'ın fırçası, ne bizim sanat anlayışımız romantizme düşman değildir. Ancak, bizim için varolan, yeni çeşit romantizmdir, *devrimci romantizmdir.* Devrimci romantizm, sanat anlayışımız olan *sosyalist gerçekçiliğin* zorunlu-ayrılmaz bir parçasıdır.

Sanatın binlerce yıl içinde biriktirdiği bilgiye, tekniğe, vardığı sonuçlara iyice egemen olmadan da insan ruhunun başarılı bir işçisi olunamaz. Proletarya, her alanda olduğu gibi sanat alanında da insanlık tarihinin biriktirdiği hazinenin tek mirasçısıdır. Bu hazineyi özenle çalışmak, eleştirisel bir yanaşımla değerlendirmek, sömürücü sınıfların çıkarlarını simgeleyen yanlarını ayıklayarak daha da zenginleştirmek proletarya sanatçısının görevidir. Bu hazine, "feodal" ya da "burjuva" diyerek bir yana itildi mi, ya "proletkült" saçmalığına, ya da bürokrat-memur vaazlarına, kaba, bıktırıcı propagandaya varılır. Sanat, hiçbir basitlemeye sokulmaması gereken yaratıcılıktır. Genel olarak *(o da en genel olarak ve son çözümlemede)* çalışan insandan, doyumlu-haklı güzel bir dünyadan yanalık dışında bir çerçeveye sokulmamalıdır.

S.Erek, sanatın çağdaş boyutlarını içermiş, ülkemizin yarınki egemen sanat anlayışının bugünkü habercilerinden proleter bir sanatçıdır. Sosyalist gerçekçiliğin ilkeleri üstüne aklıevvellik ederek ressama resim yapabilmesi, ozana şiir yazabilmesi, müzisyene beste yapabilmesi için bir dizi kural dayatmaya çalışanlar! Erek'in tabloları, işte sosyalist gerçekçilik!

Yoldaşımızın yapıtlarının bir bölüğünü kitap olarak sunmakla haklı bir sevinç duyuyoruz.

24.7.1982
R.Yürükoğlu

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Cunta yeni bir terör dalgası estiriyor

Değerli yoldaşlar,
Bugünlerde sanırız yine olağanüstü bir gelişme var. Öyle ki kimi zaman insanın, cuntanın dün gelmiş, genel temizliğe de bugün başlamış olduğuna inanası geliyor.

Duyduklarımız, yalnız bizim bulunduğumuz yerde, öğrenciler arasında "son kalanları" temizlemek ve geride kalanları yıldırmak için mi, yoksa Türkiye'de genel olarak büyük bir toplama hareketi mi var, bilemiyoruz.

Geçtiğimiz hafta, iki öğrencinin başına gelenler bir gelişmeyi yansıtıyor. Öğrencilerden biri geçen yıl, okulda, beş kişi arasındaydı. Bir süre işkencede kendisine olay kabul ettirilmek istenmiş ancak bir sonuç alamayınca, iki ay sonra serbest bırakmışlardı. İlk mahkemede de beraat etmişti. Okulu bitirmesine üç ay kalmıştı. Başarı durumu genel ortalamanın çok çok üzerindeydi. Bitirme sınavlarının başladığı gün bu öğrenciyi bölüm başkanı çağırmış ve Sıkıyönetim Komutanı'nın özel imzası ile gönderilen kâğıdı göstererek, okuldan atıldığını söylemiş. Bir daha, kesinlikle, herhangi bir yüksek öğrenim kurumuna giremeyeceğini, sınava katılamayacağını bildirmiş. Öğrenciyi daha sonra, iki ay süreyle, şehir sınırları dışına çıkarmışlar. Gerekçeleri, "hakkında toplanan istihbarata dayanılarak, örgütsel ilişkilerini sürdürüyor olması"ymış. Oysa, bırakın örgütsel ilişki sürdürmeyi, okulu bitirebilmek için uyumaya bile zor zaman buluyordu.

İkinci olay da şöyle: Çok önceleri bitmiş bir davayla ilgili olarak, bir ihbar üzerine, üç kişiyi tutuklayıp götürüyorlar. Bir süre işkence yaptıktan sonra bırakıyorlar.

Bugünlerde, bu tür, nereden geldiği belli olmayan ihbarlara dayanılarak yapılan tutuklamalar çok fazla. Bunların önemli bir bölümü, daha önceki dönemden farklı olarak, gerçekten siyasal ilişkilerini, çalışmalarını sürdüren insanlar değil. Özel yaşamın içinde erimiş, geçmişte ve bugün yalnız demokrat olarak kalmış insanlar. Hergün çok sayıda ihbar, işkenceye alınma, okuldan ya da işten atılma olayı duyuyoruz.

Bu gelişmelerin yanı sıra, 14 profesörün işine son verildi. Bu atılanların önemli bir bölümü sanırız gerçekten zor yetiştirilecek bilim adamları. Çoğunun siyasal tutumu iyi bir demokrat olmanın ötesine geçmiyor.

Ayrıca, günlük yaşamda, baskı kurumlarının tam olarak yerleşmesi kendini çok açık göstermeye başladı. Trafik polislerinin tutumu, kesilen cezaların haksızlığı, *Cumhuriyet* gazetesinin kapatılması ve taşınmasının suç sayılması, sürekli yapılan kimlik kontrolleri hemen göze çarpan örnekler.

Bazı kişilerin sandığının tersine durum daha da gerginleşiyor, tedirginlik artıyor. Baskı, sıkıntı her an yaşanıyor. Büyük bir potansiyel oluşma yolunda.

Bizler bu sıkıntıların yanında, umudu ve dönüşüm sürecini *İşçinin Sesi* ile paylaşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Gelecek güzel günleri birlikte kuracağız.

Direniş, Ankara

Ulusal sorunda komünist tutum

Değerli yoldaşlar,
6 Şubat'da Bergisch Gladbach Türkiyeli İşçi Kültür Dayanışma Birliği'nin 4. Olağan Kongresi yapıldı. Kongreye dernek üyesi olarak bizler de katıldık.

İşçiler, emekçiler derneğe sahip çıkıyorlar. Dernekte değişik siyasal görüşlerden devrimciler, demokratlar çalışıyor. Bu kez aramıza Almanlar da katıldı ve aralarından üç kişi yönetime seçildi.

Bu çevrede çalışan Türkiyelilerin yüzde 90'ı Kürt emekçilerden oluşuyor. Sözde Kürt ulusunun ayrılma hakkını, ayrı devlet kurma hakkını savunan birçok küçük burjuva devrimcisi, günlük somut eyleme gelince hiç de tutarlı davranmıyor. Bunun örneklerini genel kurulda da gördük.

Komünistler Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının kayıtsız şartsız savunucularıdır. Ancak bunu teorik olarak söylemekle yetinmezler. Bunu günlük siyasal çalışmadaki tutum ve eylemleriyle de gösterirler.

Biz komünistler, küçük burjuva oportünist anlayışlarla, ezen ve ezilen ulus şovenizmiyle savaşacağız.

Biz Bergisch Gladbach *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak Türk ve Kürt halklarının kurtuluşunun tek yolunun proletaryanın öncülüğünde faşist cuntayı devrimle yıkmak olduğuna inanıyoruz.

Kızılbayrak İMG,
Bergisch Gladbach

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

GÖREV ANLAYIŞIMIZ

Metin Yener

Örgüt seferberliğinden daha profesyonel, daha yüksek verimle çalışan bir örgüt olarak çıkmak için canla başla uğraşıyoruz.

Tüm yoldaşlar aldığımız görevleri her zaman olduğundan daha verimli bir biçimde yerine getirmeye çalışıyoruz.

Yürükoğlu yoldaşımız 10 Eylül 1982 konuşmasında örgüt çalışmalarımızı değerlendirirken şöyle diyordu:

"Yetişkin kadro darlığı ... Yapılması zorunlu işler, işbölümünün kapsayabileceği sınırları aşıyor, darmadağın ediyor." (R. Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983*, s.106)

Bu sorunu tam olarak çözmüyor olsa bile hafifletmenin yolu olarak şöyle bir çözümleme getiriyordu:

"Yukarıda sözünü ettiğim çelişkiyi bugünkü olanaklarımızla tam çözmek belki olmaz ama hafifletmenin yolu vardır. O da, yönetim kadrolarının her düzeyde yönetim ve çalışma biçimlerini daha modernleştirmeleri. Böylece yine geldik geçen yıl söylediğimiz *amatörce, artizanca çalışmanın yaygınlığına*. Sürüyor.

"Size Lenin'den bir alıntı okuyacağım. Lenin aşağıdaki alıntıyı devlette çalışan yoldaşları için yazmış. Parti için de geçerlidir.

" 'Komünistlerimizin gerçek yöneticilik görevlerine ilişkin anlayışları hâlâ yetersizdir: Kendilerini tüketip hiçbirşeyle başedemeyerek, yirmi iş üstlenip hiçbirini bitiremeyerek, 'herşeyi kendileri' yapmaya çalışmamalıdırlar. Onlarca, yüzlerce yardımcının çalışmasını denetlemeli, çalışmalarının aşağıdan, yani gerçek yığınlar tarafından denetlenmesini sağlamalıdırlar.' (Lenin, c.32, s.363, The Tax in Kind)" (agy, s.108)

Örgüt seferberliği, yoğun çalışmayı içerdiğine göre, bu çelişkiyi hafifletmeye gereksinimin de yoğun olduğu bir dönemdir. Geneliyle yönetici kadrolar için önerilenler, partinin her düzeydeki kadrosuna sorumluluklar yüklemektedir.

Yoğun görevlerin üstesinden "yaptığının en iyisini yapan" bir örgüt olarak gelebilmek için görev anlayışımızı profesyonelleştirmenin yaşamsal bir önemi olmaktadır.

Aksaklıklar, eksiklikler çoğu kez görevin yapılıp yapılmamasından değil, nasıl yapıldığından çıkıyor. Görevler iyisiyle, kötüsüyle yerine getiriliyor. Ancak yönetici yoldaşın görevi en ince ayrıntısına değin planlamasını, uygulanmasına yardım etmesini, denetlemesini, dahası sonunda kendisinin yapmasını gerektirecek denli artizanca yanaşımlarla yapılıyor. Bu tür çalışmanın simgesi olan "ben bana söyleneni yaparım", "nasıl olsa yönetici yoldaş düşünmüştür" sözlerini sık sık ya söylemiş, ya da söylendiğini duymuşuzdur. Çoğu kez büyük bir içtenlikle söylenmiş olan bu sözler tam da eksik olan, örgüt seferberliğinin ivmesiyle düzeltmek zorunda olduğumuz bir yanımızı anlatıyor.

Bu yanlış anlayış, görevin sınırlarını aşmamaktaki disiplinle görevi derinlemesine geliştirmek için insiyatifi birbirinin karşısına koymaktan kaynaklanıyor.

"Söyleneni yapmak" anlayışı, düzgün çalışan her örgüt için doğru bir anlayıştır. Bu anlayış verilen görevi o görevin sınırları içinde yapmayı anlatır. Görevin sınırları ne denli dar veya geniş olursa olsun bu sınırları genişletmek için uğraşmadan, başkalarının sırtına yıkmadan, yöneticiyi atlamadan görevi yapmak gerektiğini anlatır. Merkezi disiplin anlayışımızın bir parçasıdır.

En geniş insiyatifle görev yapmak ise bunların hiçbiri ile çelişmez. Aksine tüm bunlarla birlikte uygulandığı zaman doğrudur. Profesyonel anlayışın bir parçasıdır.

Örneğin sınırları çok dar bir görevi ele alalım. Bir yoldaşa yöneticisi "şu paketi al, şu noktaya götür" diyor ve ekliyor: "çok acil orada olması gerekiyor, arabayla gidersen hızlı olabilir." Yoldaş paketi alıyor, arabaya atladığı gibi gazlayıp gidiyor. Paket ulaşacağı yere biraz geç varıyor. Yoldaşa paketin neden geç kaldığı sorulunca "trafikte sıkışıp kaldım" diyor. Trenle gitmenin daha hızlı olabileceği söylenince "bana trenle git denmedi" diyor.

Yoldaş bu durumda disiplinli davranmış, görevin sınırlarını aşmamış ama göreve yeterince insiyatifli yanaşmadığından, harcadığı tüm çabaya karşın görevini yapamamıştır.

Ancak bunun karşısında geniş insiyatifle yanaşıyorum diyerek görevin sınırlarını genişletmek, şu veya bu şekilde yöneticisini atlamak, görev başkalarını örgütlemeyi içermediği halde başkalarını da göreve katmak disiplinsizliktir. Sonuçta görev başarıyla sonuçlanmış olabilir. Ancak disiplin anlayışımızda yeri olmayan bir yanaşımla gerçekleştirildiği için yanlıştır. İleride daha önemli görevleri gerçekleştirememenin nedeni olacak bir anlayışla yapılmıştır.

Göreve yeterince insiyatifli, yeterince sorumlulukla yanaşılmayınca işlerin yürümesi için yönetici yoldaş devreye girmek zorunda kalmaktadır. Yönetici yoldaşın, Yürükoğlu yoldaşımızın söylediği "işlerin altında boğulması" getirmektedir.

Her gün yöneticisini görebilen bir yoldaşı düşünün. En geniş insiyatifle yanaşmak bir yana, bir de "nasıl olsa başkası düşünür" anlayışıyla göreve yanaştı mı en küçük sorun bile yönetici yoldaşın omuzlarına yıkılmaya başlamış demektir. Yoldaşın yaptığı belki tembellik olmamaktadır. Ancak görevin, sadece iş yapmayı değil, bu işi nasıl yapacağını düşünmeyi de içerdiğini anlarsak, bunun tersini yapmak düşünce tembelliği olmaktadır. Üstelik yalnızca görevini tam yapmamakla kalmayıp, görevin bir kısmını devretmek olmaktadır.

Görevi neden yapıyoruz? Komünist bilincimizde bu görevin yapılmasının gerekliliğini, zorunluluğunu duyduğumuz için mi? Yoksa görev olarak verildiği için mi? Yanıtı belli, çok temel bir soru gibi geliyor. Ancak göreve yanaşırken, değişik işleyişler bazen bunun bilincimizden çıkmasını unutmamızı getiriyor. Oysa görevin başında durup şunu bir an düşünsek doğru anlayışın geriye kalan yönleri bunu doğal olarak izleyecektir. Örneğin yayın satma görevi verildi. Bunu yalnızca verilmiş bir görev olarak değil, komünist partisinin yayın dağıtımının komünist partisi işleyişindeki önemli yerinin bilinci ile en iyi şekilde yapmaya çalışırsak, o zaman komünist partisinin profesyonel kadrosu olabiliriz.

Bu anlayışla göreve yanaşınca yaptığımız işte uzmanlaşmak, bunun için de baştan sona sorumluluk alma anlayışları birbirini izlemektedir.

"Nasıl olsa yönetici yoldaşlar düşünür" düşüncesi bir anlamıyla da sorumsuzluktur. Alınan görevi en iyi şekilde yapmaya çalışmamak, geneliyle partinin, özeliyle görevin bize yüklediği sorumlulukları başkasının sırtına yıkmak demektir.

Görevi yaparken karşılaşacağımız sorunları çözebilmek, olanaklardan önce, ne denli sorumlu yanaştığımızla bağlıdır. Görevin yapılmasının gerekliliği sorumluluğunu içinde duyan bir yoldaş, sorunları çözmek için olanaklarını da kendisi yaratacaktır. Ancak böyle bir sorumlulukla bütünleşmiş bir insiyatif, görevlerde uzmanlaşmamızı sağlar.

Verilen işi nasıl olursa olsun yapmak değil, en iyi şekilde yapmak. Komünistlerin görev anlayışı böyle olmak zorundadır.

Örgüt seferberliğinden, bu anlayışla donanmış, daha profesyonel çalışan komünistler olarak çıkacağız.

Deneyim birikimi bize yol gösteriyor

Değerli yoldaşlar,
Geçmişte içinde bulunduğum örgütsel çalışmalar konusunda deneyimlerimi yararlı olur düşüncesiyle aktarmak istiyorum.

Partimiz menşevik yönetimin elinde çürümeye başlamadan önce uyguladığımız bir yöntem vardı. Her toplantıda, "çevreyle ilişkiler" gündem maddesi yapılırdı. Bu gündem maddesine çok önem verirdik. Çalışmalar denetlenirken ilk sorulan sorulardan biri, çevremizde kaç insan olduğu ve ilişkilerimizin durumuydu. Bu yöntemle, tüm yoldaşlar, sürekli hangi gerekçeyle, nasıl ilişki kurarız diye kafa yormaya zorlanırdık.

Uygulamaya çalıştığımız ikinci birşey, ilişki kurmak istediğimiz insanla buluştuğumuzda mutlaka kafamızda hazır bir gündemle gitmekti. Böylece söyleşi herhangi bir yönde değil,olabildiği kadar bizim gitmesini istediğimiz yönde giderdi.

Doğaldır ki ilişki içinde olduğumuz sempatizanların tümünü örgütleyemezdik. Ama onlarla ilişkileri sürdürmeye büyük özen gösterirdik. Arada sıcak bir bağ, pasif işlerde bile olsa bu insanların bir yolla örgüte katkısı olmasını sağlardı.

Sempatizanlarla toplu olarak bir araya gelebilmek, konuşmak, dostluğumuzu ilerletmek için örneğin bir doğumgününü bile değerlendirdiğimiz olurdu. Siyasal olarak hiçbir sonuç vermemiş çabalardan bile geriye, bizi, dürüst insanlar olarak tanımış olmak kalırdı.

Örgütlenme çalışmasında menşevizm kendini, insanlarla ilişkiye önem vermek, ancak örgütlenen insanların bilincini yükseltmemek biçiminde

Bizim örgütümüz menşevizme karşı yoğun bir ideolojik savaşım temelinde biçimlenmeye başladı. Eğitimi başa aldık. Ancak çoğumuzda bir süre bilincinde olmadığımız bir tutum gelişmeye başlamıştı. Gazetemizi, kitaplarımızı okuyunca tatmin oluyorduk. Ardından, gazetemizin ideolojisi bu kadar doğru olduktan sonra bu gazeteyi hangi bilinçli insana versen gerisi kendinliğinden gelir diye bir duyguya kapılıyorduk. Bizler için açık olan birşeyin gazeteyi verdiğimiz insan için açık olmayabileceğini unutuyorduk.

İdeolojiye, eğitime önem veriyorduk. Bu olumlu birşeydi. Günün görevleri bunun daha da fazlasını gerektiriyordu.

Hareketimizin gelişmesinin getirdiği bu özü, yöntemli bir örgüt çalışmasının içine oturtamadığımız anlarda, örgütçülük deneyimi az yoldaşların çalışmasında bir yanlış vurgu ortaya çıkıyordu. Yoldaşlar, kendilerini tatmin edecek tartışma yapabileceklerini düşündükleri insanların peşinden koşuyordu. İşçinin somut sorunlarını konuşacaklarına, sorunların kaynağını sergileyeceklerine başlıyorlardı öğretmen havasıyla birşeyler öğretmeye. Dostluk kurma, bağ kurma unutuluyordu.

Örgüt seferberliği, çalışmamızda aksayan bu yönleri bize çok iyi hatırlattı. Eski deney birikimini de değerlendirerek yöremizde yığın bağlarını geliştirmeye çalışıyoruz.

Z.Baylan
Münih

DENEYİM ALIŞVERİŞİ

Yeni İMG'ler örgütümüzü güçlendiriyor

Cenevre'de İMG

Değerli yoldaşlar,
Bizler Cenevre'deki anti-faşistler olarak "Kızıl" adlı bir İMG kurduk.

Türkiye'de kapitalizmin bunalımı biz işçiler için açlık, işkence ve idam. Burjuvazi bunalımı tersinden çözmek için faşizmi azgınca uyguluyor. Bunalımı da, burjuvaziyi de devrimle yok edeceğiz. Ülkemizde tüm dünya işçi sınıfının çıkarına olan sosyalizmi kuracağız. İMG'yi oluşturmamızın amacı kendimizi bugünden bu savaşıma yetiştirmektir.

Gurubumuzda programımızı şöyle hazırladık:

1. Haftada iki kez düzenli toplu çalışma.

2. İdeolojik düzeyimizi yükseltmek için haftada bir düzenli eğitim çalışması. Bugüne kadar üç çalışma yaptık.

3. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'ni en geniş halk kesimlerine ulaştırabilmek.

Gelecekteki şanlı devrim kavgamızı başarıya ulaştırabilmek ve mutlu yarınları kurabilmek için ileri!

Kızıl Muhabir Gurubu
Cenevre

Schifferstadt'da İMG

Değerli yoldaşlar,
Bizler Türkiye devrim hareketinin bir parçası olarak, daha disiplinli ve örgütlü çalışma yürütmek için, Almanya'nın Schifferstadt yöresinde İşçi Gençlik adlı bir İMG kurduk. Yapacağımız çalışmaları şöyle saptadık:

1. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'ni en geniş yığınlara ulaştırmak.

2. TKP — *İşçinin Sesi*'nin Marksçı-Leninci ideolojisini işçi sınıfına ve yığınlara benimsetmek.

3. Düzenli eğitim yaparak, ideolojik düzeyimizi yükseltmek, önümüzdeki devrimci başkaldırışlara yığınları daha iyi hazırlamaya çalışmak.

4. Bunların yanı sıra aile ziyaretleri, toplantılar, fabrika önlerinde bildiri dağıtımı ve gazete satışı örgütleyeceğiz.

5. *İşçinin Sesi*'ne sık sık yazı yazacağız, haber ileteceğiz.

İşçi Gençlik
İşçi Muhabir Gurubu
Schifferstadt

Darmstadt'da İMG

İşçinin Sesi ulaştığı her yöreden ses getiriyor. Darmstadt'da ilk İMG'mizi kurduk.

Bundan böyle çalışmalarımızı düzenli ve disiplinli bir biçimde sürdüreceğiz.

Tarihsel koşulların biz TKP sempatizanlarına ağır ama onurlu sorumluluklar yüklediğini görüyoruz. Bu aşamada partimize yalnız duygusal bir bağlılık ile yetinmeyeceğiz. Onu, güzel adına yaraşır bir güce ve etkinliğe kavuşturmak, oportünist teslimiyetçilikten arındırmak ve ideolojik öncülüğünü örgütsel öncülüğe yükseltmek için yöremizde payımıza düşeni coşkuyla yerine getireceğiz.

Yoldaşların deneyimleri, yığınlar ile gazetemiz arasında karşılıklı bir iletişim köprüsü kurabilmenin iki önkoşulu olduğunu gösteriyor. 1. Yaşamın her alanında parti politikamızı özümsemek, 2. Günlük yaşayışlarından duygu ve düşüncelerine kadar her yönüyle yığınları tanımak. Bu hedeflere yönelik çalışma planımızı yaptık. Disiplin, eğitim ve yayın dağıtımını en başa aldık. Görev ve sorumluluklarımızı gözle görülür, elle tutulur ölçüde belirginleştirdik. Bu çalışma içinde partimize ve onun şanlı mücadelesine somut katkıda bulunamadığımız bir günü yaşanmamış kabul ediyoruz.

İMG'miz, partimizin örgüt seferberliğine armağan olsun!

Darmstadt İMG

Cezaevl rind ki devrim ateşini söndüremezler

Son günlerde siyasal baskılar giderek yoğunlaşmaktadır. Bu baskıların en çok yansıdığı yerler cezaevleridir. İdamlar birbirini kovalıyor. Cezaevlerindeki psikolojik ve fiziksel baskıları arttırmaya çalışıyorlar.

İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi'nde başlayan, Sıkıyönetim Mahkemesi'nde süren, oradan da Buca Cezaevi'ne sıçrayan direnişi aktarmaya çalışacağım.

Bundan yaklaşık bir ay önce Şirinyer Askeri Cezaevi'nde, mahkumlara tek tip elbise giydirmek için yoğun baskı yaptılar. Herkese tek tip elbise giydirdiler. Ama bu elbiselerin ömrü uzun olmadı. Siyasi mahkumlar elbiseleri yırttı. Bu mahkumlar ceza olarak Buca Cezaevi'ne sürgüne gönderildi. Ayrıca bir yığın işkenceyle karşılaştılar.

Sıkıyönetim Mahkemesi'nde toplu siyasi davaya katılan tutuklular, cezaevlerindeki uygulamaları protesto için, mahkeme salonunda, giydikleri tek tip elbiseleri parçaladılar. Bu protestoya avukatlar da salonu terk ederek katıldı. Tüm tutuklular, mahkeme yapılmadan, cezaevine geri gönderildi.

Bu olaydan sonra Buca Cezaevi'nde de aynı uygulamaya geçildi. Ancak orada da yüksek bir direnişle karşılaştılar. Bu direnişe siyasi mahkumların yanı sıra diğer mahkumlar da katıldı. Açlık grevine başlandı. Bu yazıyı yazarken (9 Şubat) açlık grevi bir haftayı geçmişti ve sürüyordu.

Cezaevi yönetimi, sıkıyönetimin emriyle, "askeri yönetime karşı geldikleri, emirlerine uymadıkları ve aleyhinde slogan attıkları" için direnişe katılanlara bir ay aileleriyle görüşmeme cezası verdi. Direnişçiler cezaevinin özel bölümüne konuldu. Aslında bu cezanın bir nedeni de olayın aileler aracılığıyla halk arasında geniş biçimde duyulmasını engellemektir. Çünkü tutuklular aileleriyle görüşseler, olayın en ince ayrıntılarını, faşizmin insanlık dışı uygulamalarını dışarıya aktaracaklardır. Şimdi direnişe katılanların ailelerine, cezaevi yönetimi şöyle diyor: "Sizin yakınınız ve diğerleri (yani direnişe katılanlar) yaramaz, kötü insanlar. Bu yüzden cezalandırıldılar. İnanmazsanız yan bahçe duvarından dinleyin. 'Kahrolsun askerler' diye bağırıyorlar." Halk artık neyin ne olduğunu anlamaya başladı. Ziyaretçiler faşist cuntaya küfredip geri dönüyorlar.

Cezaevi yöneticileri ve sıkıyönetim yetkilileri korku ve telaşlarını gizleyemiyorlar. Cezaevi yöneticileri olayın sorumluluğunu doğrudan kabul etmek istemiyor, ziyaretçiler tepki gösterince, "Onlara cezayı biz vermedik. Sıkıyönetim Komutanlığı verdi" diyorlar.

Faşist cuntanın uyguladığı her kanlı terör, her işkence ve baskı, komünistlere, devrimcilere bilinç, yüreklerinde sınıf kini, savaşımlarında deneyim olmaktadır.

Ne yaparlarsa yapsınlar ellerimiz kelepçede, zindanların en derin köşelerinde bile olsak devrim ateşi *sönmeyecektir.*

S. Servet
İzmir

Duvarlarınız vız geliyor

Yoldaşlar,

İşyerlerinde, okullarda ve cezaevlerindeki baskılar, tek tip giyime zorlama çabaları, karşısında devrimci güçleri bulmaktadır.

22.1.1983 tarihinde Şirinyer Askeri Cezaevi'ndeki devrimciler, mahkeme salonunda, üzerlerine zorla giydirilen tek tip elbiseleri yargıç önünde yırtıp "faşizm bizleri yargılayamaz" diye slogan atmaya başladılar. Bunun üzerine askerler elleriyle devrimcilerin ağızlarını kapatmaya çalıştı. Daha sonra da salondan çıkardı.

Bu eylemi desteklemek için Buca Cezaevi'ndeki devrimci arkadaşlar açlık grevine gittiler.

Bu eylemden sonra devrimcilere işkence yapıldı. Ziyaretçileri kabul edilmedi.

Generaller işkenceyle, düşünceyi hapsetmekle sınıf savaşımını durduracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Halkımızın duyduğu kin ve nefret gün geçtikçe artmaktadır.

Duvarlarınız vız gelir bize vız!

K. İnce, İzmir

15'leri ve Nazım'ı andık

Yoldaşlar,

29 Ocak 1983 tarihinde derneğimizde yaptığımız bir toplantı ile 15'leri ve Nazım Hikmet'i andık.

Yaşamlarını devrim yolunda yitirmiş yoldaşlarımız ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, 15'lerin ve Nazım'ın partideki yaşamları ve savaşımları anlatıldı. Leninci TKP'lilerin partinin bayrağını onurla ve sonuna dek kararlılıkla taşıyacağı vurgulandı. Koromuz, Nazım'ın sözlerini 15'ler için yazdığı iki marş söyledi. Bunun yanısıra devrimci bir arkadaşımız sazıyla Nazım'dan türküler okudu.

Daha sonra toplantıyı değerlendirerek eksiklerimizi saptadık. Gelecek eylemlerimizin daha başarılı olması için neler yapmamız gerektiğini tartıştık. Eylemden sonra eksiklerimizden ders çıkarmak bizler için eğitici oluyor.

Burjuvaziye karşı verdiğimiz savaştan oportünizmi de, ayırmayarak vuruyoruz. Kemalizmi göklere çıkaran, cuntaya faşist bile demeyen "ulusal menşevikler" (!) burjuva Kemal'in Karadeniz'de katlettirdiği 15'leri ağızlarına alıp onların onurlu isimlerini kirletemezler. Bu fırsatı onlara vermeyeceğiz.

Nazım Hikmet ve 15'lerin komünizm için verdikleri savaşım bizim savaşımımızla sürüyor. Menşevikler ise yaptıkları ile onlara ihanet ediyorlar.

Türkiye işçi sınıfının komünist geleneğini Leninciler yaşatacaktır.

Kemal Fırat
Viyana

Fransa İlericiler Birliği 1. Kongresi yapıldı

İşçinin Sesi'nin 225. sayısında kuruluşunu duyurduğumuz Fransa İlericiler Birliği'nin birinci Kongre'si 12 Şubat'da yapıldı.

Kongre'ye BİRKOM adına Birlik Yolu taraftarları, PKK, ATT, Türkiyeli İşçiler Birliği ve Fransa Cephe taraftarlarının yanı sıra Paris 13. Bölge, 11. Bölge, Seine-St. Denis ve "le Communiste" dergisinden yoldaşlar katıldılar ve mesaj okudular.

Örgüt seferberliğinin güzel sonuçları Kongre'ye katılan kalabalığında yansımaktaydı.

Genel siyasal durum, örgütlenme ve yığın çalışması, cezaevlerindeki tutuklularla dayanışma, ulusal sorun, dış ilişkiler, kadın sorunu ve parasal durum üzerine karar tasarıları benimsedi.

FİB, 1. Kongresi ile Fransa'da dünya proletaryasının bir müfrezesi olan Türkiyeli işçi ve emekçilere sosyalizm okulu olmak üzere göreve başladı.

